

BOSNA I HERCEGOVINA

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА

SUD BOSNE I HERCEGOVINE
СУД БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

Predmet br.: S1 2 K 003606 12 Kž

Datum: donošenja 23.01.2013. godine
pismenog otpravka 06.03.2013. godine

Pred Apelacionim vijećem u sastavu: sudija Redžib Begić, predsjednik vijeća
sudija Senadin Begtašević, član
sudija Dr. Miloš Babić, član

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
MURADIFA HAMZABEGOVIĆA, SLAVIŠE BOŠKOVIĆA, SAMIRA RAVANČIĆA,
NIHADA BRČANINOVIĆA I ELVISA ADROVIĆA

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Saša Sarajlić

Branilac optuženog Muradifa Hamzabegovića:

Kerim Čelik

Branilac optuženog Slaviše Boškovića:

Šaban Mujčinović

Branilac optuženog Samira Ravančića:

Binasa Abaspahić

Branilac optuženog Nihada Brčaninovića:

Asim Ibrelić

Branilac optuženog Elvisa Adrovića:

Sanjin Bandović

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88

Telefon: 033 707 100, 707 596; Fax: 033 707 225

SADRŽAJ

UVOD I IZREKA PRESUDE.....	4
OBRAZLOŽENJE	5
I. TOK POSTUPKA	5
A. PRVOSTEPENA PRESUDA	5
B. ŽALBE I ODGOVORI NA ŽALBE.....	9
II. OPĆA PITANJA	12
III. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 297. ZKP BiH: BITNE POVREDE ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA.....	13
1. Podosnov prvi: Član 297. stav 1. tačka d) ZKP BiH - Odbrana smatra da je povrijeđeno pravo na odbranu	13
2. Podosnov drugi: Član 297. stav 1. tačka h) ZKP BiH - Odbrana smatra da Sud svojom presudom nije potpuno riješio predmet optužbe.....	15
3. Podosnov treći: Član 297. stav 1. tačka j) ZKP BiH - Odbrana smatra da je optužba prekoračena	17
4. Podosnov četvrti: Član 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH - Odbrana smatra da je izreka presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi i razlozima presude i da presuda uopće ne sadrži razloge, te da u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.....	20
5. Podosnov peti: Član 297. stav 2. ZKP BiH - Odbrana smatra da je u pobijanoj presudi prvostepeno vijeće nepravilno primjenilo odredbe ovog zakona, što je imalo utjecaj na zakonito i pravilno donošenje presude.....	23
IV. OSNOVI ZA ŽALBU PREMA ČLANU 299. ZKP BiH: POGREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE	27
V. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 298. ZKP BiH: POVREDE KRIVIČNOG ZAKONA	45

VI. ODLUKA O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI.....	48
A. OPĆA RAZMATRANJA APELACIONOG VIJEĆA	48
VII. ODLUKA O IMOVINSKOJ KORISTI	57
VIII. TROŠKOVI KRIVIČNOG POSTUPKA.....	60

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja, sastavljenom od sudije Redžiba Begića, kao predsjednika vijeća, te sudija Senadina Begtaševića i Dr. Miloša Babića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Neire Kožo, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Muradifa Hamzabegovića, Slaviše Boškovića, Samira Ravančića, Nihada Brčaninovića i Elvisa Adrovića, zbog krivičnog djela Organizovani kriminal iz člana 250. stav 1. i 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, u vezi sa krivičnim djelom Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. i 3. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, odlučujući po žalbama, optuženog Muradifa Hamzabegovića, od 11.07.2012. godine i njegovog branioca, advokata Kerima Čelika, od 13.07.2012. godine, branioca optuženog Slaviše Boškovića, advokata Šabana Mujčinovića, od 03.07.2012. godine i optuženog Slaviše Boškovića izjavljenoj po advokatu Tomislavu Ljubiću, od 05.07.2012. godine, optuženog Samira Ravančića, od 13.07.2012. godine i njegovog branioca, advokata Binase Abaspahić, od 02.07.2012. godine, branioca optuženog Nihada Brčaninovića, advokata Asima Ibrelića, od 04.07.2012. godine i branioca optuženog Elvisa Adrovića, advokata Sanjina Bandovića, od 02.07.2012. godine, izjavljenim protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 2 K 003606 11 K od 08.05.2012. godine, nakon održane sjednice vijeća, dana 23.01.2013. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Olega Čavke, optuženog Muradifa Hamzabegovića i branioca Kerima Čelika, optuženog Slaviše Boškovića i branioca Šabana Mujčinovića, a u odsustvu uredno pozvanog advokata Tomislava Ljubića, u odsustvu uredno pozvanog optuženog Samira Ravančića, te prisustvu njegovog branioca Binase Abaspahić, u odsustvu uredno pozvanog optuženog Nihada Brčaninovića, te u prisustvu njegovog branioca Asima Ibrelića, optuženog Elvisa Adrovića i branioca Sanjina Bandovića, na osnovu člana 310. stav 1. u vezi sa članom 313. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, donio je slijedeću

PRESUDU

Odbijaju se, kao neosnovane, žalbe optuženog Muradifa Hamzabegovića lično i njegovog branioca, žalbe optuženog Slaviše Boškovića i njegovog branioca, žalbe

optuženog Samira Ravančića lično i njegovog branioca, žalba branioca optuženog Nihada Brčaninovića i žalba branioca optuženog Elvisa Adrovića, te **potvrđuje** presuda Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 2 K 003606 11 K od 08.05.2012. godine.

OBRAZLOŽENJE

I. TOK POSTUPKA

A. PRVOSTEPENA PRESUDA

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine (Sud BiH), broj S1 2 K 003606 11 K od 08.05.2012. godine, prvostepeno vijeće Suda BiH je:

- optuženog Muradifa Hamzabegovića zvan "Hadžija" i "Hamzabeg" oglasilo krivim i na osnovu člana 39., 42. i 48., te 41. i 46. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH) utvrdilo mu kazne, i to za počinjeno krivično djelo Udruživanje radi vršenja krivičnih djela iz člana 249. stav 1. KZ BiH, utvrdilo kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, te za počinjeno krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članom 29. i 54. KZ BiH, utvrdilo kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i šest (šest) mjeseci, pa ga je primjenom odredbi člana 53. KZ BiH osudilo na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina, te istovremeno, za počinjeno krivično djelo Krijumčarenje ljudi, iz člana 189. stav 1. KZ BiH u vezi sa članom 29. i 54. KZ BiH, kao sporednu kaznu, izreklo mu je i novčanu kaznu u iznosu od 20.000,00 (dvadesethiljada) KM, koju je optuženi dužan platiti u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude. Prvostepeno vijeće je također odlučilo da u slučaju da se novčana kazna ne može u cijelosti platiti u roku koji je određen ovom presudom, novčana kazna će se zamijeniti kaznom zatvora u skladu sa članom 47. KZ BiH. Nadalje, na osnovu člana 56. KZ BiH optuženom je u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 11.05.2010. godine do 23.09.2010. godine. Na osnovu člana

110. stav 1. KZ BiH od optuženog Muradifa Hamzabegovića oduzeta je imovinska korist u iznosu od 35.500,00 KM i protuvrijednost iznosa od 32.400,00 Eura, prema važećem kursu Centralne Banke Bosne i Hercegovine na dan donošenja prvostepene presude. Na osnovu odredbi člana 188. stav 1. u vezi sa članom 186. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH), optuženi Muradif Hamzabegović obavezan je na plaćanje troškova krivičnog postupka, čiji će iznos Sud utvrditi posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka.

- optuženog Slavišu Boškovića zvan "Kićo" oglasilo je krivim i na osnovu člana 39., 42. i 48., te 41. i 46. KZ BiH utvrdilo mu kazne, i to za počinjeno krivično djelo Udruživanje radi vršenja krivičnih djela iz člana 249. stav 2. KZ BiH, utvrđena je kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, te za počinjeno krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članom 29. i 54. KZ BiH, utvrđena je kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, te ga je primjenom odredbi člana 53. KZ BiH prvostepeno vijeće osudilo na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, te istovremeno, za počinjeno krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članom 29. i 54. KZ BiH kao sporednu kaznu izreklo mu je i novčanu kaznu u iznosu od 10.000,00 (desethiljada) KM, koju novčanu kaznu je optuženi dužan platiti u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude. Prvostepeno vijeće je također odlučilo da u slučaju da se novčana kazna ne može u cijelosti naplatiti u roku koji je utvrđen prvostepenom presudom, novčana kazna će se zamijeniti kaznom zatvora u skladu sa članom 47. KZ BiH. U skladu sa odredbom člana 56. KZ BiH optuženom je u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 11.05.2010. godine do 23.09.2010. godine. Nadalje, temeljem odredbe člana 110. stav 1. KZ BiH od optuženog Slaviše Boškovića oduzeta je imovinska korist u protuvrijednosti iznosa od 6.000,00 Eura, prema važećem kursu Centralne Banke Bosne i Hercegovine na dan donošenja prvostepene presude. Na osnovu odredbi člana 188. stav

1. u vezi sa članom 186. stav 2. ZKP BiH, optuženi Slaviša Bošković obavezan je na plaćanje troškova krivičnog postupka, čiji će iznos Sud utvrditi posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka.

- optuženog Vahida Gagulića oglasilo je krivim i na osnovu člana 39., 42. i 48. KZ BiH, za počinjeno krivično djelo Udruživanje radi vršenja krivičnih djela iz člana 249. stav 2. KZ BiH, prvostepeno vijeće mu je utvrdilo kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, te za počinjeno krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članom 29. i 54. KZ BiH, kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci, pa ga primjenom odredbi člana 53. KZ BiH, osudilo na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od godinu dana. Shodno odredbi člana 56. KZ BiH optuženom je u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 11.05.2010. godine do 23.09.2010. godine. Primjenom odredbi člana 188. stav 1. u vezi sa članom 186. stav 2. ZKP BiH, optuženi Vahid Gagulić obavezan je na plaćanje troškova krivičnog postupka, čiji će iznos Sud utvrditi posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka.
- optuženog Samira Ravančića oglasilo je krivim i na osnovu člana 39., 42. i 48. KZ BiH, za počinjeno krivično djelo Udruživanje radi vršenja krivičnih djela iz člana 249. stav 2. KZ BiH, prvostepeno vijeće mu je utvrdilo kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, te za počinjeno krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članom 29. KZ BiH, utvrdilo kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci, pa ga primjenom odredbi člana 53. KZ BiH, osudilo na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od godinu dana. Na osnovu člana 188. stav 4. ZKP BiH optuženi je u cijelosti oslobođen obaveze da naknadi troškove krivičnog postupka, tako da isti padaju na teret budžeta Suda BiH.
- optuženog Nihada Brčaninovića oglasilo je krivim i na osnovu člana 39., 42. i 48. KZ BiH, za počinjeno krivično djelo Udruživanje radi vršenja krivičnih djela, iz člana 249. stav 2. KZ BiH, prvostepeno vijeće mu je utvrdilo kaznu zatvora u

trajanju od 6 (šest) mjeseci, te za počinjeno krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članom 29. KZ BiH, kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci, pa ga je primjenom odredbi člana 53. KZ BiH, osudilo na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od godinu dana. Primjenom člana 56. KZ BiH optuženom je u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 11.05.2010. godine do 01.09.2010. godine. U skladu sa odredbama člana 188. stav 1. u vezi sa članom 186. stav 2. ZKP BiH, optuženi Nihad Brčaninović obavezan je na plaćanje troškova krivičnog postupka, čiji će iznos Sud utvrditi posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka.

- optuženog Elvisa Adrovića, na osnovu člana 39., 42. i 48. KZ BiH za počinjeno krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članom 29. i 54. KZ BiH, prvostepeno vijeće je osudilo na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci. Na osnovu odredbi člana 188. stav 1. u vezi sa članom 186. stav 2. ZKP BiH, optuženi Elvis Adrović obavezan je na plaćanje troškova krivičnog postupka, čiji će iznos Sud utvrditi posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka.

2. U skladu sa odredbom člana 284. tačka c) ZKP BiH, prvostepeno vijeće je navedenom presudom oslobodilo od optužbe:

- optuženog Muradifa Hamzabegovića zv. „Hadžija“ i „Hamzabeg“ da je radnjama opisanim pod tačkom 13. izreke presude počinio krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom Krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1. i 3. KZ BiH;
- optuženog Slavišu Boškovića zv. „Kićo“ da je radnjama opisanim pod tačkom 11. izreke presude počinio krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. i 3. KZ BiH;
- optuženu Željku Bošković da je radnjama opisanim pod tačkama 12. i 15. izreke presude počinila krivično djelo

Organizovani kriminal iz člana 250. stav 4. KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. i 3. KZ BiH;

- optuženog Elvisa Adrovića da je radnjom opisanom pod tačkom 12. izreke presude počinio krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 1. KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. i 3. KZ BiH.

3. Na osnovu odredbe člana 189. stav 1. ZKP BiH, u odnosu na oslobađajući dio presude, navedenom presudom je odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava ovog Suda.

B. ŽALBE I ODGOVORI NA ŽALBE

4. Protiv navedene presude žalbu je izjavio branilac optuženog Muradifa Hamzabegovića, advokat Kerim Čelik, i to zbog: bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da Sud BiH žalbu uvaži i pobijanu presudu ukine i odredi održavanje pretresa pred ovim Sudom, odnosno da Sud BiH žalbu uvaži i pobijanu presudu preinači u pravnoj kvalifikaciji, tako što će radnje optuženog Muradifa Hamzabegovića okvalifikovati kao krivično djelo iz člana 249. stav 2., i produženo krivično djelo iz člana 189. a stav 2. KZ BiH, a sve u vezi sa članom 29. i 54. KZ BiH, te mu izrekne blažu kaznu ili pak da pobijanu presudu preinači u dijelu odluke o kazni, te mu izrekne blažu kaznu od izrečene.

5. Žalbu je također izjavio i optuženi Muradif Hamzabegović, kojom osporava i pobija presudu Suda BiH, broj S1 2 K 003606 11 K, i to zbog povrede zakona i učinjene diskriminacije, te predlaže da Apelaciono vijeće Suda BiH ukine navedenu presudu i omogući obnovu postupka.

6. Branilac optuženog Slaviše Boškovića, advokat Šaban Mujčinović, izjavio je žalbu zbog: bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o

krivičnopravnoj sankciji, pri tome predlažući Apelacionom vijeću Suda BiH da otvaranjem pretresa i ponovnom ocjenom dokaza izvedenih u prvostepenom postupku, preinači prvostepenu presudu i optuženog oslobodi od optužbe ili, ako prihvati tvrdnju prvostepenog vijeća o krivici optuženog za krivično djelo iz člana 189. stav 1. KZ BiH, preinačavanjem presude u odnosu na krivičnopravnu sankciju optuženom izrekne značajno blažu krivičnopravnu sankciju – uvjetnu osudu, bez izricanja novčane kazne od 10.000,00 KM, kao sporedne kazne, a da usljed nedostatka dokaza da je počinio krivično djelo iz člana 249. stav 2. KZ BiH, optuženog oslobodi od optužbe.

7. Također je i optuženi Slaviša Bošković izjavio žalbu koju je sačinio advokat Tomislav Ljubić, i to zbog: bitne povrede odredaba krivičnog postupka (član 297. stav 1. tačka k) i stav 2. ZKP BiH), povrede krivičnog zakona (član 298. stav 1. tačka a) ZKP BiH) i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (član 299. stav 1. ZKP BiH), s prijedlogom da Apelaciono vijeće ovu žalbu uvaži, presudu preinači i optuženog oslobodi od optužbe, ili da ovu žalbu djelimično uvaži, presudu ukine i odredi održavanje pretresa pred Apelacionim vijećem Suda BiH.

8. Branilac optuženog Elvisa Adrovića, advokat Sanjin Bandović, izjavio je žalbu zbog: bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te odluke o krivičnopravnoj sankciji, istovremeno predlažući da vijeće Apelacionog odjeljenja na sjednici vijeća ispita presudu u onom djelu u kojem se ona pobija žalbom, ukine presudu, održi pretres i donese meritornu presudu kojom se optuženi Elvis Adrović oslobađa od optužbe ili izriče uvjetna osuda sa rokom provjeravanja.

9. Branilac optuženog Nihada Brčaninovića, advokat Asim Ibrelić, izjavio je žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji i troškovima krivičnog postupka (član 300. ZKP BiH), s prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH ovu žalbu uvaži, prvostepenu presudu preinači, tako što će optuženom Nihadu Brčaninoviću za počinjeno krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, a u vezi sa članom 29. KZ BiH, izreći pojedinačnu kaznu u kraćem vremenskom periodu, te na osnovu iste utvrditi jedinstvenu kaznu zatvora.

10. Branilac optuženog Samira Ravančića, advokat Binasa Abaspahić, izjavila je žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, pri tome predlažući da se žalba uvaži, prvostepena presuda

ukine i odredi održavanje pretresa pred Apelacionim vijećem ili preinači odluka o kazni.

11. Optuženi Samir Ravančić izjavio je žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da sud izrečenu kaznu preinači u dugotrajnu uvjetnu sankciju.

12. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine (tužilaštvo) je dostavilo odgovore na žalbe izjavljene od strane branioca optuženog Samira Ravančića, advokata Binase Abaspahić, branioca optuženog Elvisa Adrovića, advokata Sanjina Bandovića, branioca optuženog Nihada Brčaninovića, advokata Asima Ibrelića, branioca optuženog Slaviše Boškovića, advokata Šabana Mujčinovića, optuženog Slaviše Boškovića, optuženog Samira Ravančića i branioca optuženog Muradifa Hamzabegovića, advokata Kerima Čelika, na presudu Suda BiH, broj S1 1 K 003606 10 K od dana 08.05.2012. godine, sa istim prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH u cijelosti navedene žalbe odbije kao neosnovane.

13. Sjednica vijeća Apelacionog odjeljenja (Apelaciono vijeće), održana je dana 23.01.2013. godine, u skladu sa odredbama člana 304. ZKP BiH. Navedeni član u stavu 4. propisuje da nedolazak stranaka i branilaca koji su uredno obaviješteni ne sprječava održavanje sjednice vijeća, pa je u skladu s tom odredbom i održana sjednica, obzirom da uredno obaviješteni optuženi Samir Ravančić i Nihad Brčaninović, kao i advokat Tomislav Ljubić, nisu pristupili istoj.

14. Na sjednici Apelacionog vijeća, optuženi i njihovi branioci su ukratko izložili žalbe, a tužilaštvo odgovore na iste, te su istakli da ostaju kod pismeno iznijetih stavova.

15. Samo je branilac prvooptuženog Muradifa Hamzabegovića, advokat Kerim Čelik, pojasnio i dopunio prijedlog iz žalbe, tako da isti sada glasi: *„Predlažem da Sud BiH uvaži žalbu i pobjanu presudu ukine i odredi održavanje glavnog pretresa pred tim sudom, odnosno da Sud BiH žalbu uvaži i pobjanu presudu preinači u pravncj kvalifikaciji, tako što će radnje Hamzabegović Muradifa okvalifikovati kao krivično cjelo iz člana 249. stav 2. i produženo krivično cjelo iz člana 189. a stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, sve u vezi sa članom 29. i 54. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, te mu izreći blažu kaznu, a osloboditi ga sporedne kazne, oduzimanja imovinske koristi, te obaveze plaćanja troškova postupka, u skladu sa praksom Suda*

BiH.“

16. Tom prilikom, branilac je uložio u spis predmeta i dokumentaciju koja se odnosi na zdravstveno stanje optuženog Muradifa Hamzabegovića.¹

17. Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama istaknutih žalbenih prigovora, u skladu sa odredbom člana 306. ZKP BiH, Apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u izreci, iz slijedećih razloga:

II. OPĆA PITANJA

18. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, Apelaciono vijeće napominje da je obaveza žalilaca da u skladu sa odredbom iz člana 295. stav 1. tačke b) i c) ZKP BiH, u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

---

¹ Otpusno pismo JZU Univerzitetski klinički centar Tuzla, Klinika za interne bolesti, Odjeljenje ..., broj protokola: 010/0100/922/2012, na ime Hamzabegović Muradif, hospitaliziran od 22.02.2012. godine do 07.03.2012. godine; Otpusno pismo JZU Univerzitetski klinički centar Tuzla, Klinika za ..., broj: 1100/848/2012, na ime Hamzabegović Muradif, liječen od 02.10. do 15.10.2012. godine; Nalaz i mišljenje ..., JZU Dom zdravlja sa poliklinikom „...“ Tuzla, broj: 671/2012, od 04.09.2012. godine, na ime Hamzabegović Muradif; Nalaz i mišljenje ljekara specijaliste, JZU Univerzitetski klinički centar Tuzla, Klinika ..., broj protokola: 0401-8408, od 16.08.2012. godine, na ime Hamzabegović Muradif; Neophodni nalazi za operativni zahvat, JZU Univerzitetski klinički centar Tuzla, Klinika ...; JZU Univerzitetski klinički centar, Klinika za ..., broj: 1101/309, od 17.01.2012. godine, na ime Hamzabegović Muradif, potpisao Primarijus Dr. ...; Nalaz i mišljenje ljekara specijaliste, JZU Univerzitetski klinički centar Tuzla, Klinika za ..., broj protokola: 3400/2705, od 29.06.2012. godine, na ime Hamzabegović Muradif; Nalaz, ocjena i mišljenje broj: 380/12, Ljekarska komisija Zavoda zdravstvenog osiguranja Tuzlanskog kantona, broj protokola: 05-37-380/12, od 02.10.2012. godine; MSCT ... (zso), Poliklinika Azabagić, Medicinsko dijagnostički centar, broj protokola: CT 889, od 23.08.2012. godine, na ime Hamzabegović Muradif; Nalaz i ocjena, JZU Dom Zdravlja Lukavac, broj 146/118, od 05.10.2012. godine, na ime Hamzabegović Muradif; Specijalističk nalaz i mišljenje, JZU Univerzitetski klinički centar Tuzla, Klinika ..., Tuzla, od 11.09.2012. godine, na ime Hamzabegović Muradif; JZU Univerzitetski klinički centar, Klinika za ..., broj: 1101/6516, od 10.12.2012. godine, na ime Hamzabegović Muradif, potpisao Primarijus Dr. ...; Ultrazvuk gornjeg abdomena i urotakta, JZU Univerzitetski klinički centar Tuzla, Klinika za interne bolesti - Kabinet za dijagnostiku, od 29.05.2012. godine, na ime Hamzabegović Muradif;

19. Budući da Apelaciono vijeće na osnovu odredbe iz člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude.

20. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.

21. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude. Zbog ovih zakonom definisanih razloga Apelaciono vijeće odbilo je kao neosnovane neobrazložene i nejasne žalbene prigovore.

III. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 297. ZKP BIH: BITNE POVREDE ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA

1. Podosnov prvi: Član 297. stav 1. tačka d) ZKP BiH - Odbrana smatra da je povrijeđeno pravo na odbranu

(a) Apelaciono vijeće nalazi da u konkretnom slučaju nije povrijeđeno pravo na odbranu, te je stoga odbilo žalbene navode branioca kao neosnovane.

(i) Žalbeni navodi odbrane optuženog Muradifa Hamzabegovića

22. Suprotno stavu koji je zauzelo prvostepeno vijeće, odbrana optuženog Muradifa Hamzabegovića smatra da je svjedočenje predloženih svjedoka: Huse Ibrahimbegovića, Zibe Ibrahimbegović, Hajrudina Hamzića, Vahida Islamovića i Alena Džebe, te reprodukcije video snimka iz kojeg se može zaključiti kakav je bio pritisak na svjedoke u ovom predmetu od strane policijskih službenika tokom istrage, relevantno u konkretnom predmetu, obzirom da bi se odnosilo na zakonitost pribavljanja dokaza tokom istražnih

radnji, a na kojim dokazima se, između ostalog, temeljila pobijana presuda. Samim tim je, prema tvrdnjama odbrane, prvostepeno vijeće počinilo bitnu povredu odredaba krivičnog postupka u pogledu prava na odbranu iz člana 297. stav 1. tačka d) ZKP BiH, a sve u vezi sa članom 6. stav 2. tačka d) Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama (EKLJP).²

a. Nalazi Apelacionog vijeća

23. Odredba člana 297. stav 1. tačka d) ZKP BiH propisuje da će bitna povreda odredaba krivičnog postupka postojati u slučaju ako je povrijeđeno pravo na odbranu optuženog. Ovo podrazumijeva da nisu primjenjena ili su nepravilno primjenjena pravila postupka na štetu optuženog na način da mu je uskraćeno pravo na odbranu.

24. Apelaciono vijeće prije svega ističe da sud ima ovlaštenje da ne provede sve predložene dokaze, ali mora navesti razloge odbijanja istih. Samo odbijanje provođenja nekog dokaza ne predstavlja bitnu povredu, jer u zakonu nije propisano da je sud dužan provesti svaki predloženi dokaz. Naime, odredbom člana 236. stav 2. ZKP BiH propisano je da sudija, odnosno predsjednik vijeća, ukoliko zaključi da okolnosti koje stranka ili branilac želi dokazati nemaju značaja za predmet ili da je ponuđeni dokaz nepotreban, odbit će izvođenje takvog dokaza. U tom smislu, predsjednik vijeća ima obavezu i ovlaštenje da upravlja glavnim pretresom što obuhvata i otklanjanje svega što odugovlači postupak. Dakle, odbijanje dokaznog prijedloga stranaka i branilaca nije povreda procesnih odredaba. Povreda bi mogla postojati ukoliko bi stranke i branilac bili onemogućeni da uopće istaknu svoje dokazne prijedloge.

25. Pitanje izvođenja dokaza odbrane, i to saslušanjem svjedoka Huse Ibrahimbegovića, Zibe Ibrahimbegović, Hajrudina Hamzića, Vahida Islamovića i Alena Džebe, kao i reprodukcijom video snimka koji sadrži ispitivanje svjedoka u istrazi, je bilo predmet raspravljanja i u prvostepenom postupku kada je sud odbio prijedlog odbrane za izvođenje navedenih dokaza iz razloga što isti nisu relevantni za ovaj krivični postupak, koji zaključak u cijelosti prihvata i ovo Vijeće. Također, odbrana u svojoj žalbi ujedno te iste

---

² Žalba advokata Kerima Čelika, str. 8-9.

dokaze predlaže kao nove dokaze u žalbenom postupku. Međutim, u svojoj žalbi osim subjektivnog uvjerenja odbrane da bi navedeni dokazi utjecali na odluku suda, odbrana ne obrazlaže svoje argumente činjenično, nego vrši puko ponavljanje razloga koji su bili neuspješni tokom glavnog pretresa.

26. Naime, u pobijanoj presudi je, u dijelu koji se odnosi na „Procesne odluke“, dato jasno i detaljno obrazloženje da se u konkretnom slučaju radi o svjedocima koji nemaju direktnih saznanja o inkriminiranim radnjama, te da samim tim ne bi doprinijeli utvrđivanju istine u ovom krivičnom postupku.

27. Što se tiče eventualnog neprimjerenog utjecaja na svjedoke u istražnoj fazi ovog postupka, na šta žalba ukazuje, u pobijanoj presudi se navodi da su svi svjedoci tužilaštva dajući iskaz na glavnom pretresu između ostalog bili ispitani i na tu okolnost, te da su uglavnom svi izjavili da nikakav neprimjeren utjecaj na njih nije izvršen od strane službenih lica, što je sud imao u vidu prilikom ocjene njihovih iskaza i zakonitosti dokaza.

28. Apelaciono vijeće je razmatrajući navedene žalbene prigovore odbrane koji se odnose na bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka d) ZKP BiH, iste našlo neosnovanim, iz razloga što odbrana izjavljenom žalbom nije osnovano ukazala da je u prvostepenom postupku došlo do kršenja odredaba ZKP BiH i EKLJP, niti da je donijeta nepravilna presuda.

2. Podosnov drugi: Član 297. stav 1. tačka h) ZKP BiH - Odbrana smatra da Sud svojom presudom nije potpuno riješio predmet optužbe

(a) Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće u potpunosti riješilo predmet optužbe, te je shodno tome i odbilo žalbene prigovore odbrana optuženih kao neosnovane.

(i) Žalbeni navodi odbrana optuženih Muradifa Hamzabegovića i Elvisa Adrovića

29. Branilac optuženog Muradifa Hamzabegovića u žalbi navodi da se sud u obrazloženju pobijane presude (str. 60., drugi pasus, tačka 150.) (tačka 9.

optužnice) uopće ne osvrće niti iznosi ocjenu iskaza svjedoka tužilaštva, Sadmira Hasanovića, te potpuno ne rješava predmet optužbe, čime čini apsolutnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka h) ZKP BiH.³

30. Odbrana optuženog Elvisa Adrovića smatra da pobijanom presudom u cijelosti nije odlučeno o optužnom aktu, iz razloga što iz sadržine tužilačkih dokaza proizilazi kontradiktornost sa objektivnim identitetom između optužbe i presude, pogotovo što je prvostepeno vijeće zasnovalo odluku na nezakonito pribavljenim dokazima, a koje je odbrana željela da predloži kao dokaze odbrane, kojim putem bi se utvrdila neprihvatljivost i nezakonitost načina pribavljanja dokaza tužilaštva kao „*ploda otrovne voćke*“.⁴

a. Nalazi Apelacionog vijeća

31. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji kada sud svojom presudom nije potpuno riješio predmet optužbe. Zakonska je obaveza suda da optužbu riješi u cjelini, pod čim se podrazumjeva da svojom presudom obuhvati sve optužene i sva djela iz potvrđene, odnosno na glavnom pretresu izmijenjene optužnice. Predmet optužbe se može riješiti samo izrekom presude, a da li je to učinjeno ocjenjuje se na osnovu objektivnog kriterijuma i to tako što se jednostavno porede činjenični opisi svih djela iz podnesene, odnosno na glavnom pretresu izmjenjene optužnice i donesene presude. Primjena takvog objektivnog kriterijuma je potpuno razumljiva, jer je presuđena stvar samo ono što je navedeno u izreci presude, i samo to obavezuje.

32. Primjenjujući navedeni objektivni kriterij na konkretan slučaj, Apelaciono vijeće nalazi da odbrane optuženih neosnovano ističu postojanje povrede iz člana 297. stav 1. tačka h) ZKP BiH. Uvidom u činjenični opis potvrđene optužnice i izreke pobijane presude, nesporno je da je predmet optužbe u cijelosti riješen, pa i u odnosu na optužene Muradifa Hamzabegovića i Elvisa Adrovića.

---

³ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 7-8.

⁴ Žalba advokata Sanjina Bandovića, str. 4.

33. Navedeni žalbeni navodi odbrana optuženih više ukazuju na nezadovoljstvo sa argumentacijom prvostepenog vijeća, odnosno sa ocjenom dokaza tužilaštva, nego što zaista prigovaraju da optužba nije do kraja riješena.

34. Naime, iz žalbenog prigovora branioca optuženog Elvisa Adrovića, proizilazi da, kako se to u žalbi ističe, prvostepeno vijeće u pobijanoj presudi nije utvrdilo sve elemente bića krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret, pri tome ne obrazlažući takvu tvrdnju, nego samo uopšteno prigovara na dokaze tužilaštva da nisu potvrdili navode iz izreke pobijane presude.

35. Suprotno navodima izjavljenih žalbi, ovo Vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće u pobijanoj presudi pravilno ocijenio sve dokaze, kako iskaze svjedoka, tako i materijalne dokaze, te je na osnovu takve ocjene dokaza izvelo pravilne zaključke o postojanju svih pravno relevantnih činjenica, što će biti detaljnije analizirano i obrazloženo u dijelu presude koji se odnosi na žalbene prigovore pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

36. Iz naprijed navedenih razloga, Apelaciono vijeće ne nalazi osnovanim žalbene navode branilaca, te zaključuje da u konkretnom slučaju nije došlo do povrede člana 297. stav 1. tačka h) ZKP BiH.

3. Podosnov treći: Član 297. stav 1. tačka j) ZKP BiH - Odbrana smatra da je optužba prekoračena

(a) Apelaciono vijeće nalazi da u konkretnom slučaju optužba nije prekoračena, što ukazuje da su žalbeni navodi odbrane neosnovani.

(i) Žalbeni navodi odbrane optuženog Muradifa Hamzabegovića

37. Branilac u izjavljenoj žalbi ističe da je vidljiva povreda pravila iz člana 280. stav 1. ZKP BiH u pogledu subjektivnog identiteta presude i optužbe, obzirom da je sud izmijenio subjekte izvršenja krivičnog djela, navodeći u pobijanoj presudi samo optuženog Muradifa Hamzabegovića kao organizatora grupe, dok su u optužnom aktu, kao organizatori grupe, navedeni optuženi Muradif Hamzabegović i Slaviša Bošković.

Također ističe da povreda subjektivnog identiteta između optužbe i presude predstavlja apsolutno bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka j) ZKP BiH.⁵

38. U žalbi se dalje navodi da sud nije prihvatio pravnu kvalifikaciju optužbe, kako je to naznačeno u optužnici, broj KT-538/09 od 29.11.2010. godine, kojom je optuženom stavljeno na teret izvršenje krivičnog djela Organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. KZ BiH, a u vezi sa krivičnim djelom Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. i 3. KZ BiH, nego da je umjesto toga izvršio prekvalifikaciju djela tako što je optuženog osudio za krivično djelo Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 249. stav 1. KZ BiH i produženo krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članom 29. i 54. KZ BiH.⁶

39. U odnosu na tačke 3., 4., 5., 6., 7., 8. i 10. optužnice i presude, branilac ističe da tužilac optužnim aktom određuje krivični događaj činjenično i pravno. Također akcentira da objektivni identitet između optužbe i presude znači da se presuda može odnositi samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj optužnici. Stoga, branilac tvrdi da je izrekom presude predstavljena sasvim nova optužba u odnosu na predmetnu optužnicu, te da sud uopće nije naveo razloge za ova odstupanja u pogledu odlučnih činjenica, čime da je počinio apsolutno bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka j) ZKP BiH.⁷

a. Nalazi Apelacionog vijeća

40. Razmatrajući žalbeni prigovor odbrane optuženog Muradifa Hamzabegovića da je pobijanom presudom optužba prekoračena, Apelaciono vijeće najprije ukazuje na odredbu člana 280. stav 1. ZKP BiH, kojom je propisano da se presuda može odnositi samo na osobu koja je optužena i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj optužnici. U tom smislu zakon zahtijeva postojanje subjektivnog i objektivnog

---

⁵ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 3-4.

⁶ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 4.

⁷ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 6.

identiteta između optužbe i presude. Pitanje subjektivnog identiteta presude i optužbe rješava se provjerom identiteta osobe u pogledu koje je proveden krivični postupak i donesena prvostepena presuda. Objektivni identitet djela je sačuvan ukoliko je djelo u presudi isto ili samo drugačije od onog iz optužbe, ali nikada ne smije biti teže za optuženog od onog iz optužbe.

41. S tim u vezi, ukoliko se uporedi činjenični opis optužnice, broj KT-538/09 od 29.11.2010. godine, koja je potvrđena dana 03.12.2010. godine, sa činjeničnim opisom sadržanim u izreci pobijane presude, jasno proizilazi da prvostepeno vijeće nije izmijenilo činjenični opis radnje krivičnog djela koje se optuženom Muradifu Hamzabegoviću stavlja na teret na način da je optuženom na teret stavio veću kriminalnu količinu od one iz potvrđene optužnice.

42. U tom smislu, ovo Vijeće nalazi da u općem dijelu dispozitiva optužnice, kako se pravilno ukazuje žalbom, postoji razlika između potvrđene optužnice i izreke pobijane presude, obzirom da se u optužnici navodi da su Muradif Hamzabegović i Slaviša Bošković djelovali kao organizatori organizovane grupe, dok se u izreci pobijane presude navodi da je Muradif Hamzabegović organizator organizovane grupe. Međutim, ovo Vijeće smatra da je prvostepeno vijeće na navedeni način samo preciziralo činjenični opis iz potvrđene optužnice u skladu sa rezultatima izvedenih dokaza tokom glavnog pretresa, a što je i svrha zakonske odredbe iz člana 275. ZKP BiH, pri tome ne dovodeći optuženog Muradifa Hamzabegovića u nepovoljniji položaj.

43. Objektivni i subjektivni identitet optužbe i presude nije doveden u pitanje kada se potpunije i preciznije odredi uopćeni činjenični opis djela, kao što je to učinilo prvostepeno vijeće u izreci pobijane presude. Stoga, intervencija koju je izvršilo prvostepeno vijeće u tom pogledu ima karakter izmjene koja precizira postojeće činjenično stanje, te ne predstavlja prekoračenje optužbe, kako to neosnovano tvrdi odbrana.

44. Nadalje, neosnovani su i navodi odbrane u pogledu prekoračenja optužbe zbog izmjene pravne kvalifikacije krivičnog djela koje se optuženom Muradifu Hamzabegoviću stavlja na teret, za tačke 3., 4., 5., 6., 7., 8. i 10. optužnice i presude. U tom smislu, Apelaciono vijeće ističe da u skladu sa odredbom člana 280. stav 2. ZKP BiH sud nije

vezan pravnom kvalifikacijom krivičnog djela iz optužnice. Izmjena pravne kvalifikacije je dozvoljena ukoliko je krivično djelo opisano u činjeničnom opisu optužnice i za optuženog nije teže.

45. Naime, potvrđenom optužnicom optuženom je stavljano na teret izvršenje krivičnog djela Organizirani kriminal iz člana 250. stav 3. KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom Krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 1. i 3. KZ BiH, dok je optuženi prvostepenom presudom osuđen za krivično djelo Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 249. stav 1. KZ BiH i produženo krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članovima 29. i 54. KZ BiH. Upoređivanjem teksta potvrđene optužnice sa izrekom pobijane presude, jasno proizilazi da prvostepeno vijeće nije prekoračilo optužbu, nego je izmijenilo pravnu kvalifikaciju djela koje je optuženom inicijalno stavljeno na teret, i to u korist optuženog. Stoga ovo Vijeće ne nalazi logičnim i pravno osnovanim prigovor odbrane da izmjena pravne kvalifikacije krivičnog djela sama po sebi predstavlja prekoračenje optužbe.

46. Slijedom navedenog, žalbeni razlozi i navodi branioca optuženog u pogledu navodnog prekoračenja optužbe u cijelosti su neosnovani. Dakle, u konkretnom slučaju nije došlo do prekoračenja optužbe, odnosno do povrede odredbe člana 297. stav 1. tačka j) ZKP BiH.

4. Podosnov četvrti: Član 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH - Odbrana smatra da je izreka presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi i razlozima presude i da presuda uopće ne sadrži razloge, te da u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama

(a) Apelaciono vijeće nalazi da izreka prvostepene presude nije protivrječna razlozima presude, te je odbilo žalbene prigovore odbrana optuženih kao neosnovane.

(i) Žalbeni navodi odbrana optuženih Slaviše Boškovića i Elvisa Adrovića

47. Odbrana optuženog Slaviše Boškovića smatra da je izreka prvostepene presude

protivvrječna razlozima datim u obrazloženju presude, na način što nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, a određeni navedeni razlozi na kojima se najvećim dijelom zasniva sudska odluka su međusobno protivvrječni, što čini bitnu povredu odredaba krivičnog postupka.⁸

48. Žalbom se ukazuje da činjenični opisi u pobijanoj presudi pod tačkama 1., 2., 3., 5. i 8., ne sadrže zakonom propisano obilježje, na način relevantne činjenične tvrdnje u izreci da je Slaviša Bošković postao pripadnik grupe u cilju učinjenja krivičnih djela propisanih KZ BiH, a bez koje relevantne činjenice nema mogućnosti da se takva „krunja“ izreka presude može pravno ocijeniti i kvalifikovati kao krivično djelo iz člana 249. stav 2. KZ BiH, jer zakonom propisana obilježja djela ne mogu biti kao činjenice pretpostavljene da postoje, niti se o njima može "nagađati".⁹

49. Također se navodi da presuda ne sadrži ni decidno činjenično određenje koji je to bio stvarni cilj organizirane grupe da čini i koje je to tačno određeno krivično djelo koje je propisano KZ BiH, a činjenični dio izreke presude to obilježje čak niti paušalno ne određuje u toj konkretnosti.¹⁰

50. Stoga, žalbom se zaključuje da u presudi nisu navedene sve činjenice i okolnosti koje čine sva zakonom propisana obilježja krivičnog djela, čime je počinjena bitna povreda krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH.¹¹

51. Nadalje, u žalbi se navodi da ako je presuda pretpostavljala da je razlog pripadnosti organiziranoj grupi bio počinjenje krivičnog djela Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, onda je svaka od tačaka presude 1., 2., 3., 5. i 8., pored prethodnog, morala u činjeničnom dijelu izreke presude da sadrži sve relevantne činjenice iz kojih proizilaze i obilježja ovog konkretnog krivičnog djela kako su ona u zakonu propisana, jer je optuženi posebno oglašen krivim i za ovo krivično djelo pod istim tačkama presude 1., 2., 3., 5. i 8.¹²

---

⁸ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 2.

⁹ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 2.

¹⁰ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 2.

¹¹ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 2.

¹² Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 3.

52. Vezano za zakonom propisana obilježja krivičnog djela iz člana 249. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ BiH, žalitelj smatra da je izreka nerazumljiva i protivrječna sama sebi, jer ako je optuženi postao član organizirane grupe, onda se njegove radnje i ne mogu više cijeliti kao saizvršilačke sa drugim, jer saizvršilaštvo isključuje samu takvu organizaciju.¹³

53. U odnosu na tačku 8. izreke presude, žalitelj navodi da je u istrazi bilo daleko više osumnjičenika nego što je to optuženika po predmetnoj potvrđenoj optužnici, odnosno presudi, te da se radnje koje se činjeničnim dijelom izreke presude pripisuju nekim osumnjičenicima, koji nisu čak ni imenom ni prezimenom identifikovani, sada odnose na optuženog Boškovića. Time je, kako se navodi u žalbi, počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH.¹⁴

54. U žalbi branioca optuženog Elvisa Adrovića se navodi da se bitne povrede odredaba krivičnog postupka, ogledaju u nenavođenju striktnih razloga prvostepenog vijeća koji opravdavaju činjenicu da bi optuženi sublimacijom svih dokaza u međusobnoj uslovljenosti i povezanosti prema sadržini dokaza iz optužnice mogao počinuti navodne radnje izvršenja iz optužnice i slijedom toga iz prvostepene odluke.¹⁵

a. Nalazi Apelacionog vijeća

55. Apsolutno bitna povreda odredaba krivičnog postupka u skladu sa članom 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH postoji kada prvostepena presuda, kao formalni sudski akt, sadrži određene nedostatke u izreci i obrazloženju, koji su po svojoj prirodi takvi, da onemogućavaju ispitivanje njene zakonitosti i pravilnosti.

56. Nakon detaljne i sveobuhvatne analize izreke pobijane presude, Apelaciono vijeće je ocijenilo da je ona dovoljno jasna i razumljiva, te da joj razlozi iz obrazloženja nisu protivrječni. Naime, Apelaciono vijeće ocjenjuje da su forma i sadržaj presude u skladu sa odredbama procesnog zakona, te da ni u tom pogledu nije bilo kršenja zakona.

---

¹³ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 5.

¹⁴ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 5.

¹⁵ Žalba advokata Sanjina Bandovića, str. 4.

57. U pobijanoj presudi su također dati razlozi o odlučnim činjenicama relevantnim za presuđivanje u ovoj krivičnopravnoj stvari, uz detaljnu i iscrpnu analizu svih dokaza kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti. Prvostepeno vijeće je dalo detaljno obrazloženje za svaku tačku izreke presude, u odnosu na sve optužene, pa tako i u odnosu na optužene Slavišu Boškovića i Elvisa Adrovića, na način da je iznijelo svoj stav u pogledu razloga koji su opredijelili sud za donošenje odluke. Pobijana presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama, te ukazuje na dokaze koji su predstavljali osnov za odluku.

58. Dakle, Apelaciono vijeće nalazi da su činjenični opisi krivičnih djela, koja se optuženim Slaviši Boškoviću i Elvisu Adroviću stavljaju na teret, iz izreke pobijane presude, jasni, određeni i potpuni, te da sadrže činjenice i okolnosti koje predstavljaju bitne elemente krivičnih djela za koja su optuženi u prvostepenom postupku oglašeni krivim (optuženi Slaviša Bošković - krivično djelo Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 249. stav 2. KZ BiH i produženo krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članovima 29. i 54. KZ BiH, optuženi Elvis Adrović – produženo krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članovima 29. i 54. KZ BiH), uz precizan opis pojedinačnih radnji izvršenja označenih u svim tačkama izreke.

59. Slijedom navedenog, Apelaciono vijeće nalazi da istaknuti žalbeni prigovori nisu osnovani i da je pobijana presuda pravilna i zakonita, te shodno tome ovo Vijeće zaključuje da prvostepeno vijeće nije povrijedilo odredbu člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH.

5. Podosnov peti: Član 297. stav 2. ZKP BiH - Odbrana smatra da je u pobijanoj presudi prvostepeno vijeće nepravilno primjenilo odredbe ovog zakona, što je imalo utjecaj na zakonito i pravilno donošenje presude

(a) Apelaciono vijeće nalazi da prvostepeno vijeće nije počinilo bitnu povredu odredaba krivičnog postupka na način da je nepravilno primjenilo odredbe ZKP BiH, kako se to neosnovano ukazuje istaknutim žalbenim prigovorima.

(i) Žalbeni navodi odbrana optuženih Slaviše Boškovića i Elvisa Adrovića

60. Odbrana optuženog Slaviše Boškovića u žalbi navodi kako u izreci presude nema prethodne relevantne činjenične tvrdnje da je optuženi Slaviša Bošković radnje preduzimao radi koristoljublja, da radnje optuženog nisu niti kažnjive po zakonu, čime one po sadržaju činjeničnog dijela izreke presude, individualno u odnosu na njega i nisu mogle biti pravno kvalifikovane kao krivično djelo iz člana 189. stav 1. KZ BiH, a time i vezati za počinjenje krivičnog djela iz člana 249. stav 2. KZ BiH.¹⁶

61. Slijedom navedenog, optuženi je oglašen krivim za radnje koje ne sadrže sva obilježja krivičnog djela propisana zakonom, čime je istom presudom povrijeđen KZ BiH iz člana 298. stav 1. tačka a) ZKP BiH, a ujedno iz prethodnih razloga je bitno povrijeđena odredba člana 285. stav 1. tačka a) ZKP BiH, što sve ukazuje na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP BiH.¹⁷

62. Odbrana optuženog Elvisa Adrovića smatra da je povrijeđena jednakost u postupanju, jer prvostepeno vijeće nije sa jednakom pažnjom ispitivalo i utvrđivalo kako činjenice koje terete optuženog, tako i one koje mu idu u korist, na koji način je povrijedilo odredbe člana 6. stav 2. i člana 14. ZKP BiH.¹⁸

63. Prema navodima odbrane sud je nejednako tretirao i različito postupio prema odbrani Elvisa Adrovića kroz:

- isključivanje koje se ogleda u onemogućavanju uživanja određenih prava i sloboda koja pripadaju drugim osobama;
- ograničavanje koje se odnosi na utvrđenu situaciju u odluci kada kroz uskraćivanje za izvođenje dokaza odbrane u prvostepenom

---

¹⁶ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 3.

¹⁷ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 3.

¹⁸ Žalba advokata Sanjina Bandovića, str. 5.

postupku, uživanje određenih prava i sloboda nije omogućeno na isti način i u istom obimu;

- davanje prednosti, koje se ogleda u diskriminirajućoj vrsti davanja prednosti, iako sa aspekta odbrane nisu ispunjeni zakonski uslovi da se takva prednost daje.¹⁹

i. Nalazi Apelacionog vijeća

64. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP BiH, odnosno relativno bitna povreda, postoji ako sud za vrijeme pripremanja glavnog pretresa ili u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primjenio ili je nepravilno primjenio koju odredbu ZKP BiH, a to je bilo ili je moglo biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

65. Kada je u pitanju relativno bitna povreda odredaba krivičnog postupka potrebno je da se žalbom ukazuje ne samo na radnje i propuste u kojima se ogleda neprimjenjivanje ili nepravilno primjenjivanje određene odredbe procesnog zakona, nego i da se žalbom ukazuje i u kom smislu i zbog čega je to bilo ili moglo biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude. U protivnom, ispitivanje o tome da li je učinjena relativno bitna povreda odredaba krivičnog postupka bi se pretvorilo u ispitivanje po službenoj dužnosti.

66. U tom smislu ovo Vijeće nalazi da žalbe branilaca optuženih Slaviše Boškovića i Elvisa Adrovića nisu uspješno dokazale da je prvostepeno vijeće usljed propusta, na koje žalbama ukazuju, donijelo nezakonitu i nepravilnu presudu, iz kog razloga su navedeni žalbeni prigovori odbijeni kao neosnovani.

67. Kako je već ranije istaknuto, Apelaciono vijeće je utvrdilo da je u odnosu na optuženog Slavišu Boškovića činjenični opis krivičnog djela u izreci pobijane presude jasan, određen i potpun, te da sadrži činjenice i okolnosti koje predstavljaju bitne elemente krivičnog djela za koje ga je prvostepeno vijeće oglasilo krivim. Prvostepeno

---

¹⁹ Žalba advokata Sanjina Bandovića, str. 5-6.

vijeće je također dalo adekvatnu argumentaciju u pobijanoj presudi, kojom u cijelosti potvrđuje činjenične navode iz izreke presude, čime se ukazuje neosnovanim žalbeni prigovor branioca optuženog Slaviše Boškovića.

68. Nadalje, razmatrajući istaknuti žalbeni prigovor branioca optuženog Elvise Adrovića u pogledu povrede odredbe člana 14. ZKP BiH, Apelaciono vijeće je došlo do zaključka da pobijanom presudom nije povrijeđen metodološki pristup pri utvrđivanju i ispitivanju odlučnih činjenica predviđen navedenom odredbom, a koji se odnosi na standard jednakosti u postupanju, budući da je sa jednakom pažnjom ispitala sve činjenice, ne ispustivši pri tom iz vida ni jednu koja je bila važna za presuđenje. Stoga, žalbeni prigovor odbrane da izostaje ocjena činjenica koje idu u korist optuženog Elvise Adrovića, ovo Vijeće nalazi paušalnim i neosnovanim.

69. Apelaciono vijeće također smatra da je prvostepeno vijeće u najboljem položaju da ocijeni vjerodostojnost svjedoka, što je ono i učinilo i u vezi s tim dalo adekvatne razloge.

70. Činjenica da prvostepeno vijeće nije ocijenilo dokaze na način koji je odgovarao odbrani, ne čini prvostepenu presudu manjkavom i nepotpunom, već jasnom i koncentrisanom na bitne elemente krivičnog djela za koje se optuženom sudi. Također, ukoliko je prvostepeno vijeće našlo utvrđenim činjenice koje idu na štetu optuženog, odnosno koje upućuju na zaključak o dokazanosti optužbe, sama po sebi nije osnov za zaključak o različitom tretmanu stranaka u postupku.

71. Ispitavši pobijanu presudu u granicama postavljenih žalbenih prigovora branilaca optuženih Slaviše Boškovića i Elvise Adrovića, Apelaciono vijeće nalazi da je u toku krivičnog postupka koji je prethodio donošenju presude, prvostepeno vijeće ispunilo svoju zakonsku obavezu na način da je ispitivalo i utvrđivalo činjenice koje se odnose na zakonska obilježja krivičnog djela, krivicu optuženih, utvrđivanje odgovarajućih činjenica za izricanje adekvatne krivičnopravne sankcije, kao i druge činjenice od kojih zavisi primjena relevantnih zakonskih odredbi.

72. Imajući u vidu sve naprijed navedeno, Apelaciono vijeće nalazi da nisu osnovani žalbeni navodi, ni razlozi, kojima se ukazuje na povredu osnovnih načela krivičnog

postupka, odnosno odredbi člana 285. stav 1. tačka a) ZKP BiH, člana 6. stav 2. i člana 14. ZKP BiH. Tokom glavnog pretresa prvostepeno vijeće nije počinilo povredu zakona koja bi imala karakter bitne povrede odredaba krivičnog postupka u smislu odredbe člana 297. stav 2. ZKP BiH, niti pobijana presuda sadrži manjkavosti koje bi imale takav karakter, što sve u konačnici upućuje na zaključak da su žalbeni prigovori, istaknuti u tom pravcu, neosnovani.

IV. OSNOVI ZA ŽALBU PREMA ČLANU 299. ZKP BIH: POGREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

(a) Apelaciono vijeće nalazi da je u pobijanoj presudi činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno.

(i) Žalbeni navodi odbrana optuženih Muradifa Hamzabegovića, Slaviše Boškovića, Elvisa Adrovića i Samira Ravančića

a. Žalbeni navodi odbrane optuženog Muradifa Hamzabegovića

73. U žalbi branilac, u odnosu na tačku 10. i 11. pobijane presude, navodi da iako je sud odbio prijedlog odbrane za izvođenje određenih dokaza iz razloga što „predloženi svjedoci nemaju značaja za predmet i da je izvođenje takvih dokaza nepotrebno“, ipak je saslušana svjedokinja tužilaštva Edisa Čulić, čiji iskaz je prema mišljenju odbrane irelevantan.²⁰

74. U pogledu tačke 10. i 11. pobijane presude, branilac navodi da su svi svjedoci prilikom davanja iskaza pred Sudom BiH, izjavili da su osjećali nelagodu prilikom davanja izjava u MUP TK, Tužilaštvu BiH i prilikom svjedočenja na glavnom pretresu.

---

²⁰ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 9.

Također, nijedan svjedok svoj odlazak preko granice nije prijavio samoinicijativno, već su policijski službenici dolazili u kuće svjedoka, te su prilikom davanja izjava u MUP TK i u Tužilaštvu BiH dovoženi službenim automobilima.²¹

75. U odnosu na tačku 15. presude, branilac smatra da su dokazi optužbe koji čine temelj presude pribavljeni na nezakonit način, što proizilazi iz sadržaja istih. Svi zapisnici o saslušanju svjedoka su uzeti na tzv. narativni način, odnosno na način da je ovlašteno službeno lice diktiralo sadržaj zapisnika, koji je u direktnoj suprotnosti sa odredbama člana 86. tačka 7. ZKP BiH, koja propisuje obavezu državnog organa da doslovno unosi postavljena pitanja i date odgovore.²² Prema mišljenju odbrane nije moguća naknadna konvalidacija nezakonito izvršene radnje.²³

76. Branilac također ističe da su navodi u tačkama 37. i 34. presude kontradiktorni, te da je većina svjedoka koji su svojim iskazima teretili prvooptuženog, izjavili da ih je optuženi Muradif Hamzabegović odgovarao od ilegalnog odlaska u zemlje Zapadne Europe, te da ne zahtijevaju krivično gonjenje prvooptuženog, kao ni naknadu štete.²⁴

77. Branilac osporava i navode iz tačke 39. presude, te upućuje na iskaz svjedokinje Adile Jukić, dat na glavnom pretresu dana 15.08.2011. godine, a koja tvrdi da nikada nije vidjela prvooptuženog, te da je s istim navodno telefonirala.²⁵

78. U odnosu na tačke 42. i 43. presude, branilac je u žalbi naveo da je prvostepeno vijeće pogrešno i nepotpuno utvrdilo činjenično stanje, te izvelo pogrešan zaključak, zanemarujući izjave svjedoka, od kojih su neki tvrdili da su se sa optuženim Muradifom Hamzabegovićem dogovarali oko cijene, drugi da su njemu davali novac, dok su neki svjedoci tvrdili da ih je Hamzabegović vozio, s tim da su svjedoci i za neke druge

---

²¹ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 10.

²² Žalba advokata Kerima Čelika, str. 11.

²³ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 13.

²⁴ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 13.

²⁵ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 13 – 14.

optužene isticali iste tvrdnje, ali sud te činjenice nije cijenio, nego je utvrdio da je isključivo optuženi Hamzabegović organizator grupe.²⁶

79. Vezano za tačke 50. i 51. pobijane presude, odbrana navodi da je sud odbio prihvatiti tvrdnju odbrane prvooptuženog da je isti prevezio svjedoke preko legalnih graničnih prelaza između Bosne i Hercegovine i R. Hrvatske, iako su svi svjedoci izjavili da su legalno, sa ličnom kartom prešli pomenuti granični prelaz, iz čega proizilazi da radnjom prvooptuženog nije ostvareno obilježje krivičnog djela Krijumčarenje ljudi.²⁷

80. Branilac smatra da tužilaštvo niti jednim dokazom nije potkrijepilo tvrdnju iz optužnice da je postojao dogovor između optuženog Muradifa Hamzabegovića i ostalih, a da je prvostepeno vijeće to u presudi prihvatilo kao utvrđenu činjenicu. S tim u vezi, u žalbi se ukazuje na svjedočenja: Belme Logić, Huseina Mujčinovića, Šemse Alić i Sadmira Hasanovića.²⁸

81. U pogledu tačke 72. pobijane presude branilac navodi da je evidentna kontradiktornost zapažanja suda.²⁹

82. Zatim, vezano za tačku 89. presude, branilac ukazuje da svjedok Zehrudin Kadrić nije prepoznao prvooptuženog u sudnici, koju činjenicu je sud propustio konstatovati u pobijanoj presudi.³⁰

83. Branilac vezano za tačke 122. i 127. pobijane presude ističe da se osobe sa kojima su svjedoci Zejna i Šemso Alić ilegalno prelazili granične prelaze, ne spominju kao lica koja rade za prvooptuženog.³¹

84. Također se u žalbi navodi da je stav suda u tački 150. pobijane presude u potpunosti kontradiktoran navodima izrečenim u tački 9. izreke pobijane presude.³²

---

²⁶ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 14 -15.

²⁷ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 15.

²⁸ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 15 - 16.

²⁹ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 16.

³⁰ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 17.

85. U žalbi odbrana navodi da je svjedok Goran Milošević dao iskaz suprotan iskazima svjedoka Elisa Musića i Suvada Dautovića, u pogledu saslušanja svjedoka od strane službenih osoba i sastavljanja zapisnika.³³

b. Žalbeni navodi odbrane optuženog Slaviše Boškovića

86. Odbrana žalbom ukazuje na tačku 1. pobijane presude, te smatra da je potpuno nedokazana činjenična tvrdnja alternativne uloge optuženog Slaviše Boškovića u svojstvu vozača radi prevoza migranata, na koji način ne bi bio ispunjen uvjet postojanja organizirane grupe iz člana 1. tačka 19. KZ BiH. Isti prigovor branilac je istakao i u odnosu na tačke 2., 3., 5., 9. činjeničnog opisa presude.³⁴

87. U žalbi se dalje navodi da sud pogrešno i nepotpuno utvrđuje činjenično stanje u odnosu na tačke 1., 2., 3., 5., 8. i 9. izreke presude koje se odnose na radnje izvršenja optuženog Slaviše Boškovića na način što u tački 1. presude utvrđuje da je navodno optuženi Bošković sa drugim optuženim, dana 27.07.2009. godine, u Švicarsku preveo građanina – migranta Senadu Muratović i njenu malodobnu kćerku, iako sud utvrđuje da tužilaštvo neposrednim ili materijalnim dokazima nije potvrdilo identitet malodobne kćerke Senade Muratović, niti je tužilaštvo materijalnim dokazom potvrdilo da je Senada Muratović boravila u azilantskom centru u Švicarskoj, bez obzira na dio iskaza Senade Muratović označen kao DT-20 na zapisniku od 11.06.2010. godine, na kojem zapisniku svjedokinja tvrdi da je optuženi Bošković prevezao iz Tuzle do graničnog prelaza između R. Hrvatske i R. Slovenije i da se vratio nazad, te da ga više nije vidjela u putu kroz Italiju.³⁵

---

³¹ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 17.

³² Žalba advokata Kerima Čelika, str. 17 - 18.

³³ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 18.

³⁴ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 3 – 4.

³⁵ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 5.

88. Također branilac smatra da po principu *in dubio pro reo*, sud nije imao razloga da ne prihvati iskaz svjedoka Adema Musića, dat na glavnom pretresu, na kojem je direktno i unakrsno ispitan, te iz kojeg iskaza se ne potvrđuju činjenične tvrdnje iz tačke 2. izreke presude.³⁶

89. Odbrana se osvrće na tačku 3. izreke presude, te iskaz svjedoka Menisa Jašića, pri tome navodeći da je nesporno da je svjedoku u gradu Komo slučajno, kada je naišao optuženi Slaviša Bošković, rekao da uđu po dvojica u taksi vozilo i da taksistima pokažu ličnu kartu, ne može se ni po čemu svrstati u bitna obilježja pripadnika grupe ljudi udruženih radi činjenja krivičnog djela Krijumčarenje ljudi, jer se iz utvrđenog činjeničnog stanja po ovoj tački presude ne vidi da je namjera optuženog bila da tim uputama ostvari obilježja krivičnog djela iz člana 189. stav 1. KZ BiH, jer nije imao svijest i volju da tim uputama koje se činjenično opisuju, kada bi bile i tačne ima namjeru da sebi ili drugom pribavi materijalnu korist u smislu ovog krivičnog djela, tim prije što svjedok uvjerljivo na zapisniku i na pretresu tvrdi da im je vozač sivog Mercedesa, koji ih je vozio kroz Italiju, objasnio da moraju ići taksijem i napisao im na papiru dokle će se taksi vozilom voziti, što upućuje na zaključak da upute prevozom taksi vozilom optuženog Boškovića i nisu imale svoju svrhu i značaj u smislu radnje izvršenja krivičnog djela za koje se optužuje.³⁷

90. U žalbi se dalje navodi, u pogledu tačke 5. izreke presude, da sud nije imao uporišta u dokazima da opis vozača sivog BMW, da je debeo čovjek, grubog glasa, prihvati da je to nesporno bio optuženi Slaviša Bošković, jer je uvjerljiv dio iskaza svjedoka Mirnesa Smajlovića na pretresu da optuženog Boškovića ne prepoznaje u sudnici i da je taj vozač na mobilni telefon govorio više na Italijanskom jeziku i da nije ličio na državljanina Bosne i Hercegovine, tako da prvostepeno vijeće nema uporišta u zaključku, niti je to dokazima provjereno, niti na to upućuje iskaz svjedoka Smajlovića, tako da po mišljenju odbrane, zaključak suda da je taj vozač mogao biti optuženi Bošković nije provjerljivo dokaziv, bez obzira na činjeničnu tvrdnju suda da se i sud uvjerio da je glas optuženog Boškovića karakterističan, jer se to nije provjeravalo dokazom kao što je vještačenje po vještaku logopedu, tako da subjektivna ocjena suda

---

³⁶ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 5.

³⁷ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 6.

o karakterističnosti glasa optuženog Boškovića, bez stručnog nalaza vještaka nije prihvatljiva.³⁸

91. Stoga, branilac navodi da ako sud u podtački 83., na 45. strani presude (treći pasus) prihvata u potpunosti kao istinit iskaz svjedoka Mirnesa Smajlovića, onda dio iskaza svjedoka Smajlovića dat na pretresu upućuje na zaključak da taj vozač sivog BMW nije bio optuženi Slaviša Bošković, zbog čega je prema mišljenju branioca u tom dijelu činjenično stanje pogrešno utvrđeno, po obrazloženom stavu suda po ovoj tački presude.³⁹

92. Branilac također navodi da su neuvjerljivi iskazi svjedoka Adile Jukić, Mensuda Ahmetovića, Remsudina Alića, Mersedeta Đulića i Envera Salihovića, te da dovode u ozbiljnu sumnju da je optuženi Slaviša Bošković izvršio prevođenje navedenih svjedoka radi odlaska u Švicarsku, a da je to i učinio legalno, radio je kao taksi prevoznik i kao državljanin Bosne i Hercegovine i R. Hrvatske, nije imao nikakva zakonom propisana ograničenja da vrši prevoženje građana taksi vozilom preko legalno utvrđenih graničnih prelaza između Bosne i Hercegovine i R. Hrvatske, iz kojeg razloga prvostepeno vijeće nije moglo bez sumnje samo na osnovu iskaza ovih svjedoka utvrditi inkriminisane radnje iz tačke 8. izreke presude koje se odnose na optuženog Boškovića.⁴⁰

93. U žalbi se navodi da iskaz svjedoka Huseina Mujčinovića dat na zapisnik dana 07.06.2010. godine i iskaz dat na glavnom pretresu, te neprepoznavanje optuženog Elvisa Adrovića da ga je on vozio po navodnom nalogu optuženog Slaviše Boškovića, dovodi u sumnju utvrđeno činjenično stanje iz tačke 9. izreke presude, usljed čega sud na osnovu izvedenih, neposrednih i materijalnih dokaza nije mogao naći utemeljenim zaključak da je optuženi Bošković organizovao grupu ljudi radi izvršenja krivičnog djela Krijumčarenje ljudi.⁴¹

94. Pored toga, odbrana smatra da je presudom relevantno činjenično stanje paušalno i proizvoljno utvrđeno, te navodi da je obaveza suda u obrazloženju presude

---

³⁸ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 7.

³⁹ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 7.

⁴⁰ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 8.

⁴¹ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 9.

da opiše proces pojedinačne ocjene dokaza, kao i dokaza u međusobnoj povezanosti i izvođenje zaključaka o dokazanosti određene relevantne činjenice, pri čemu se u slučaju da postoji sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakona, da ta pitanja presudom riješi na način koji je povoljniji za optuženog, što je značenje člana 3. stav 2. ZKP BiH.⁴²

95. Nadalje, u žalbi se ističe da sud u pobijanoj presudi nije dao jasna i detaljna obrazloženja iz kojih bi bilo, izvan svake razumne sumnje, jasno kako je sud došao do zaključka o krivici optuženog u ovom predmetu, niti je stvarno opisao proces ocjene izvedenih dokaza, zbog čega presudom nije zadovoljen standard sa aspekta načela brižljive i savjesne ocjene dokaza, kako to član 281. ZKP BiH zahtijeva, a niti sa aspekta pravičnog suđenja koje garantuje član 6. stav 1. EKLJP.⁴³

96. Vezano za tačku 1. presude, za koju je optuženi oglašen krivim, a koji se odnosi na slučaj Sedina Mustafića, koje radnje su po istoj izreci izolirano počinili optuženi Muradif Hamzabegović i Samir Ravančić, bez činjenične tvrdnje o bilo kakvom uticaju i radnjama optuženog Slaviše Boškovića, čime je kriminalna količina u odnosu na njega neopravdano i nezakonito uvećana.⁴⁴

97. Žalitelj smatra nerazumljivim i neodređenim opise tipa "*zajedno sa rjima poznatim osobama*", što dokazi nisu ničim potvrdili, kao ni dio činjeničnog opisa vezano za Elvisa Subašića i njegovu suprugu, a za koji dio je optuženi oglašen krivim.⁴⁵

98. Prema navodima žalbe, presudom se u obrazloženju pod tačkom 62. neodređeno nastoje opravdati iskazi prethodna dva svjedoka, a pri tome ista propušta da te iskaze, kao i prepoznavanje osoba od svjedoka vezuje za pojedine optužene iz tačke 1., a ne da daje generalnu ocjenu u odnosu na sve optužene.⁴⁶

---

⁴² Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 6.

⁴³ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 6.

⁴⁴ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 7.

⁴⁵ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 7.

⁴⁶ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 7.

99. U žalbi se navodi da sadržaj iskaza svjedoka Senade Muratović apsolutno nije potvrđeno da je optuženi Slaviša Bošković u konkretnom slučaju postupao „iz koristoljublja“, a prelazak granice R. Hrvatske se i ne može smatrati radnjom izvršenja djela iz člana 189. stav 1. KZ BiH, jer su ove osobe granicu između Bosne i Hercegovine i R. Hrvatske legalno prešle, što proizilazi i iz dokaza optužbe, a što se i presudom ne isključuje, a na daljnje prelaske granice R. Slovenije i put do Švicarske ove dvije osobe, optuženi nije imao nikakvog utjecaja.⁴⁷

100. Žalitelj navodi da niti jedan od svjedoka optužbe, kao i ostali dokazi, ne potvrđuju da su u radnji prebacivanja Senade Muratović sa malodobnom kćerkom osim optuženih Muradifa Hamzabegovića i Slaviše Boškovića učestvovala i „njima već poznate osobe“.⁴⁸

101. U pogledu tačke 2. presude, u žalbi se navodi da u vezi sa slučajem migranta Suvada Dautbegovića, njegove supruge i dvoje malodobne djece, presudom su, na strani 41., odlomci 71. i 72., dati razlozi pozivanjem na konkretne dokaze, a na temelju kojih je utvrđeno činjenično stanje u vezi sa ovim migrantima.⁴⁹

102. Također se navodi da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno, te da optuženi Slaviša Bošković nije preduzimao niti jednu radnju u cilju prevođenja preko državne granice svjedoka Suvada Dautbegovića i članove njegove porodice, koji za takav prelazak nisu ispunjavali zakonom propisane uvjete.⁵⁰

103. Vezano za tačku 3. presude, u žalbi se navodi da polazeći od obilježja krivičnog djela iz člana 189. stav 1. KZ BiH, proizilazi da radnja optuženog, upućivanje migranata da uzmu taxi vozila, nije radnja izvršenja ovog djela, jer nije radnja prevođenja preko granice. Također se navodi da presuda zanemaruje da u „šengenskoj zoni“ u koju ulaze Italija i Švicarska, nema graničnih prelaza, tako da uputa optuženog Slaviše Boškovića ima značenje kako upotrijebiti prevozno sredstvo i doći do azilantskog

---

⁴⁷ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 8.

⁴⁸ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 8.

⁴⁹ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 9.

⁵⁰ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 10.

centra, a takva radnja nije kažnjiva, a poslije ove upute, prema žalbenim navodima optuženi nesporno nije, nego je treći dalje činio.⁵¹

104. U pogledu tačke 5. presude, žalitelj navodi da umjesto da se kod ocjene iskaza svjedoka Mirnesa Smajlovića, u vezi sa relevantnim činjeničnim tvrdnjama iz izreke presude, sud rukovodi bitnim značenjem člana 3. stav 2. ZKP BiH, te objektivno zaključi da je svjedok isključio bilo kakvu radnju optuženog kod prelaska državne granice, sud se koristi „alatima“ kojima pravda svoja subjektivna ubjeđenja, a ne objektivnim kriterijima. Time su, kako se navodi u žalbi, presudom i u ovom dijelu očigledno izvedeni pogrešni relevantni činjenični zaključci, što je posljedica paušalne i proizvoljne ocjene dokaza, a ne njihove savjesne i brižljive ocjene, čime je činjenično stanje i u ovom dijelu pogrešno utvrđeno.⁵²

105. Što se tiče tačke 8. presude, u žalbi se ističe da dokazi na kojima pobijana presuda temelji krivicu i optuženog Slaviše Boškovića za radnje iz ove tačke, žalitelj zapaža da iskazi svjedoka optužbe ne pružaju mogućnost zaključivanja da je optuženi izvan svake razumne sumnje bio uključen u prebacivanje preko granice osoba koje su navedene u ovoj tački.⁵³

106. Pri tome se u žalbi posebno pominju slijedeći svjedoci: Adila Jukić, Mensud Ahmetović, Ramo Alić, Remsudin Alić, Mersed Đulić, Anel Mustafić, Agan Hasanović i Enver Salihović, te zaključuje da je činjenično stanje i u ovom dijelu presude pogrešno utvrđeno.⁵⁴

107. Vezano za tačku 9. presude žalitelj ističe da suprotno relevantnom činjeničnom dijelu izreke presude u obrazloženju iste se navodi da se ova tačka odnosi na migranta Sadmira Hasanovića (str. 52., odlomak 113.), dok se u istom dijelu obrazloženja presude (tačka 113.) uopće ne pominje kao migrant Husein Mujčinović.⁵⁵

---

⁵¹ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 11.

⁵² Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 13.

⁵³ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 14.

⁵⁴ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 17.

⁵⁵ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 18.

c. Žalbeni navodi odbrane optuženog Elvisa Adrovića

108. Odbrana smatra da je došlo do zamjene identiteta između optuženog Elvisa Adrovića i Vahida Gagulića, u odnosu na tačku 10. optužnice, a sada tačku 9. prvostepene presude.⁵⁶

109. Odbrana ističe da su tvrdnje iz tačke 10. optužnice, dakle tačke 9. presude, neutemeljene i pobija navedene teze, time što: tužilaštvo nikada nije dokazalo osnovanost tvrdnji da je optuženi Elvis Adrović ugovarao naknadu u iznosu od 1.500 Eura, te da je prebacio veći broj migranata, "zasigurno 51 migranta", te da je dokaz tužilaštva DT-12 nezakonito dobijen dokaz, da su svjedoci djelimično identifikovali potencijalno lice, iz čega slijedi da je policija svoje tvrdnje bazirala na pretpostavkama i indicijama, tako da sud nije pravilno utvrdio učešće i doprinos optuženog u navodnim radnjama izvršenja krivičnog djela.⁵⁷

110. Odbrana u odnosu na tačku 11. optužnice, a tačku 10. prvostepene odluke, ističe neosnovanost tvrdnji o uzročnosti i povezanosti iskaza svjedoka Zejne Aljić, sa jednim malodobnim sinom i Šemse Aljić, sa jednim malodobnim sinom, u mjesecu oktobru 2009. godine, bez navođenja datuma, mjesta i vremenskog perioda u danu, kroz krivičnopravni odnos koji potencira tužilaštvo, na strani 11., tačka 11. optužnice, alineja 2., kroz riječ „posredno“.⁵⁸

d. Žalbeni navodi odbrane i optuženog Samira Ravančića

111. Odbrana smatra da ni jedan od svjedoka tužilaštva: Sedin Mustafić, Elvis Subašić, Senada Muratović, Husein Muratović i Mensud Ahmetović, kao i ostali ispitanici

---

⁵⁶ Žalba advokata Sanjina Bandovića, str. 5.

⁵⁷ Žalba advokata Sanjina Bandovića, str. 8.

⁵⁸ Žalba advokata Sanjina Bandovića, str. 7.

svjedoci, u svom iskazu ne dovode optuženog Samira Ravančića u vezu sa bilo kojom radnjom vezano za organizovanje njihovog prelaska državnih granica na teritoriju Švicarske.⁵⁹

112. U žalbi se također navodi da iz iskaza navedenih, te ostalih svjedoka, proizilazi da optuženi Samir Ravančić nije lice koje je učestvovalo u organizovanju njihovog odlaska u Švicarsku, već je to lice koje se nalazi u grupi lica koja su prelazila ove državne granice, odnosno da je i sam optuženi Ravančić lice koje je emigriralo sa tom skupinom. Osim toga, njegova porodica se u to vrijeme nalazila u navedenom azilantskom centru, što su potvrdili i ovi svjedoci.⁶⁰

113. Odbrana također navodi da je u dokaznom postupku proveden i veći broj materijalnih dokaza, međutim da niti jednim materijalnim dokazom optužba nije dovela u vezu optuženog Samira Ravančića sa izvršenjem krivičnog djela koje mu se stavlja na teret.⁶¹

114. Prema mišljenju odbrane, iz ovako izvedenog činjeničnog stanja proizilazi da se radnjama optuženog nisu stekla obilježja krivičnog djela za koja je presudom suda oglašen krivim, te je u tom smislu sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, te optuženog oglasio krivim za navedena djela.⁶²

115. Optuženi navodi da je u proljeće 2009. godine počeo raditi kod optuženog Muradifa Hamzabegovića, kao fizički radnik, ali da od ranije nije poznao Hamzabegovića, niti kojim se poslom on bavi. Viđao je da kod njega dolaze neki ljudi, koji su poslije odlazili u inostranstvo, ali da njegovim razgovorima s tim ljudima nikada nije prisustvovao. Tako mu je jednog dana Hamzabegović naredio da se spremi i da treba ići negdje na put, da će Hamzabegović snositi putne troškove, te ako se duže zadrže, da će mu platiti duplu dnevnicu, dakle 60 KM, a ako bude nekih problema da će ih on rješavati. Kako optuženi navodi, Hamzabegović mu nije rekao ni gdje idu, niti zbog čega. Nadalje, kada su stigli na kritično mjesto, saznao je da je to granica između

---

⁵⁹ Žalba advokata Binase Abaspahić, str. 2.

⁶⁰ Žalba advokata Binase Abaspahić, str. 2.

⁶¹ Žalba advokata Binase Abaspahić, str. 2.

⁶² Žalba advokata Binase Abaspahić, str. 3.

R. Hrvatske i R. Slovenije, iako mu to mjesto nije ličilo na granični prelaz. Optuženi također navodi da mu je Hamzabegović rekao da pomogne tim ljudima da prođu kroz šumu, gdje je staza već bila utabana. U povratku mu je Hamzabegović rekao da su mogli imati velikih problema, da ih je policija otkrila, nakon čega se Ravančić sa njim prepirao, te mu rekao da više nikada neće ići iz njegove avlije, da će ostati raditi za njega samo ako će raditi fizičke poslove. Po povratku na Hamzabegovićevo imanje, Hamzabegović je Ravančiću isplatio dogovorenih 60 KM. Ravančić nije dolazio na imanje desetak dana, dok ga Hamzabegović nije ponovno pozvao da radi neke građevinske poslove sa majstorima.⁶³

116. Optuženi se zaklinje da nije znao da ovim radnjama čini krivično djelo, te da je sve ovo već ispričao jednom od istražilaca - policajaca i da se čudi zašto je svrstan u ovakvu kriminalnu grupu, za koju se navodi da su bavljenjem ovog posla zaradili veliki novac. Ravančić također ističe da ima samo osnovnu školu, da nema vozačku dozvolu, niti auto, te da nije u stanju organizovati ni vlastiti život, a kamoli organizovati ovakve poslove i zaraditi novac, da radi najmizernije i najteže fizičke poslove da bi prehranio svoju porodicu, da uz to ima i bolesno dijete o čemu je dostavio dokumentaciju, a trenutno je i nezaposlen.⁶⁴

e. Nalazi Apelacionog vijeća

117. Apelaciono vijeće je razmatrajući žalbene prigovore odbrana optuženih koji ukazuju da je činjenično stanje iz pobijane presude pogrešno i nepotpuno utvrđeno i detaljnom analizom sadržaja pobijane presude, te nakon izvršenog uvida u spis predmeta, došlo do zaključka da se radi o neutemeljenim tvrdnjama. Ovo Vijeće nalazi da je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno i da pobijana presuda sadrži valjane i prihvatljive razloge o svim odlučnim činjenicama na osnovu kojih je donesena osuđujuća presuda u odnosu na optužene Muradifa Hamzabegovića, Slavišu Boškovića, Elvisa Adrovića i Samira Ravančića.

---

⁶³ Žalba optuženog Samira Ravančića, str. 1 – 2.

⁶⁴ Žalba optuženog Samira Ravančića, str. 2.

118. Stoga, Apelaciono vijeće zaključuje da odbrane nisu ponudile niti jedan argumentovan i ozbiljan razlog za svoje tvrdnje, da ovo Vijeće ne povjeruje činjeničnom utvrđenju iz pobijane presude.

119. Razmatrajući žalbeni prigovor odbrane optuženog Slaviše Boškovića da prvostepeno vijeće nije pravilno ocijenilo izvedene dokaze, dakle u skladu sa odredbom člana 281. stav 2. ZKP BiH, Apelaciono vijeće nalazi da su u pobijanoj presudi dati razlozi o odlučnim činjenicama relevantnim za presuđivanje u ovoj krivičnopravnoj stvari, uz detaljnu i iscrpnu analizu svih dokaza kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti.

120. Također ovo Vijeće ističe da, shodno članu 15. ZKP BiH, pravo suda da ocjenjuje postojanje ili nepostojanje činjenica, nije vezano posebnim formalnim dokaznim pravilima. S tim u vezi, Apelaciono vijeće smatra da je pretresno vijeće u najboljem položaju da ocijeni vjerodostojnost svjedoka, što je ono i učinilo i u vezi s tim dalo adekvatne razloge.

121. Pri tome ne treba zanemariti ni činjenicu da se prvostepeno vijeće prilikom ocjene kredibilitnosti i vjerodostojnosti svjedoka susretalo sa mnogim poteškoćama, što je u pobijanoj presudi na pravilan i iscrpan način obrazloženo.

122. Naime, u pobijanoj presudi se navodi da je ovaj krivični postupak od početka pratila izražena nevoljkost svjedoka da daju iskaz na glavnom pretresu, da je kod svih svjedoka bila primjetna određena doza nelagode i uznemirenosti, dok je kod određenih svjedoka postojala izvjesna doza straha po vlastiti položaj, koji je vjerovatno rezultat pogrešne percepcije da bi isti mogli na neki način snositi odgovornost zbog svog položaja migranta. Također, kod mnogih svjedoka, a pogotovo svjedoka Adema Musića, Mersedaa Đulića i Zehrudina Kadića, na koje ukazuju i branioci u izjavljenim žalbama, bilo je primjetno nastojanje da pruže što manje informacija i da u što većoj mjeri umanje ulogu optuženih, zbog čega su u dijelu svojih iskaza odstupali od onoga što su u toku istrage iznijeli. Na kraju je većina svjedoka potvrđivala da je istina ono što je navedeno u istrazi, ostajući kod tih i takvih izjava.

123. Apelaciono vijeće stoga nalazi da je prvostepeno vijeće na valjan i sveobuhvatan način pristupilo ocjeni dokaza u ovom krivičnom postupku, čime se žalbeni prigovori čine neosnovanim.

124. Što se tiče žalbenih prigovora da su službena lica MUP TK u istrazi vršila pritisak na svjedoke u ovom predmetu, Apelaciono vijeće je već prilikom analize da li je u tom pogledu učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka utvrdilo da su službena lica MUP TK postupala u skladu sa relevantnim procesnim normama, što znači da su ti dokazi zakoniti, te da se na njima može zasnivati presuda. Stoga je neosnovan ovaj žalbeni prigovor branioca optuženog Muradifa Hamzabegovića.

125. Neosnovan je također i žalbeni prigovor da je optuženi Muradif Hamzabegović odgovarao zainteresirana lica od odlaska iz BiH, te da samim tim ne postoje ni elementi krivičnog djela Krijumčarenje ljudi, ovo iz razloga što je prvostepeno vijeće pravilno zaključilo da u konkretnom slučaju nije od značaja činjenica da su svjedoci sami željeli da idu u zemlje Zapadne Evrope, odnosno da ih optuženi Muradif Hamzabegović nije nagovarao ili da ih je čak odgovarao od ilegalnog odlaska.

126. Naime, navedeni argument odbrane ne mijenja činjenicu da je optuženi organizovao takve prelaske, da je za to uzimao novac ili stvari u protuvrijednosti novca i davao upute oko traženja azila. Također se pravilno u pobijanoj presudi navodi da okolnost da su radnje optuženog vezane za prevoz migranata u R. Hrvatsku, preko legalnih graničnih prelaza, ne umanjuje značaj njegovih djela, odnosno doprinos u ukupnom ostvarivanju krivičnog djela koje se time ostvaruje. Na ovaj način, optuženi se upustio u radnju izvršenja krivičnog djela, svjestan krajnjeg cilja, a to je prebacivanje migranata do željene destinacije.

127. U pogledu žalbenih navoda koji ukazuju da optuženi Muradif Hamzabegović nije bio jedini organizator grupe, ovo Vijeće nalazi da se u pobijanoj presudi pravilno navodi i zaključuje da su svi saslušani svjedoci, u odnosu na tačke koje se optuženom Hamzabegoviću potvrđenom optužnicom stavljaju na teret, bili decidni da je upravo on lice sa kojim su dogovarali prebacivanje, koje im je dalo informacije o vremenu i mjestu polaska, kojem su dali novac bilo direktno ili indirektno i ispred čije su kuće kretali prema željenoj destinaciji.⁶⁵ Iako iz iskaza svjedoka proizilazi da svjedoci dijelom nisu znali ime i prezime optuženog, prvostepeno vijeće je sa sigurnošću utvrdilo da optuženog poznaju kao „Hadžiju“ ili „Hamzabega“, da ga prepoznaju u sudnici, dok su

---

⁶⁵ Svjedoci: Sedin Mustafić, Senada Muratović, Elvis Subašić, Adem Musić, Suvad Dautbegović, Menis Jašić, Nedis Muratović, Husein Muratović, Mirnes Smajlović, Senad Omerović, Zehrudin Kadrić, Adila Jukić, Mensud Ahmetović, Ramo i Remsudin Alić, Anel Mustafić, Agan Hasanović, Enver Salihović.

neki od njih poput Adema Musića, komšije optuženom i poznaju ga duže vrijeme, neki od njih su od ljudi koji direktno poznaju optuženog dobijali njegov broj telefona, sa istim kontaktirali na taj način ili se dogovarali lično, u kući optuženog. U tom smislu, prvostepeno vijeće je pravilno utvrdilo da je za sud značajna činjenica da su ti svjedoci bili sigurni u identitet optuženog, na osnovu onih podataka kojima su raspolagali, a što jasno proizilazi i iz ostalih provedenih dokaza. Pored toga je i sam optuženi, kako pravilno cijeni prvostepeno vijeće, kroz unakrsno ispitivanje svjedoka u najvećem broju slučajeva, indirektno potvrđivao da je bio uključen u pregovore i realizaciju ilegalnih prelazaka migranata postavljajući pitanja poput onoga: „*da li sam te ja odgovarao od odlaska*“ i slično.

128. Nadalje, da su radnje izvršenja optuženih predstavljale krivično djelo govori i pravilno utvrđena činjenica da u inkriminisano vrijeme građanima Bosne i Hercegovine nije bilo moguće legalno ući u države Zapadne Evrope, bez apliciranja za vizu. U tom smislu su svi svjedoci potvrdili na glavnom pretresu da nisu imali dozvolu za ulazak i boravak u Švicarskoj i Francuskoj, te da su se iz tog razloga obratili optuženim i plaćali im naknadu za prebacivanje do željene destinacije. Svjedoci su također izjavili da su prelazili granicu između R. Hrvatske i R. Slovenije na ilegalnom graničnom prelazu, kroz šumu uz pratnju vodiča, te da su od ličnih dokumenata sa sobom imali samo lične karte i to po uputi optuženog Muradifa Hamzabegovića, što je potvrdio svjedok Sedin Mustafić, na osnovu čega je prvostepeno vijeće izvelo pravilan i logičan zaključak da nisu ispunjavali uslove za ulazak niti u jednu drugu državu osim R. Hrvatske i R. Srbije. Navedeno je potvrdio i svjedok Mersed Đulić, koji je izjavio da njegova djeca nisu imala važeće putne isprave i da nisu mogla ući niti u R. Hrvatsku zbog čega su granicu između Bosne i Hercegovine i R. Hrvatske prešli na ilegalnom prelazu preko rijeke Save. Također, iz iskaza svjedoka proizilazi da su nakon dolaska na željene destinacije aplicirali za azil, ali da nijednom od njih takvo što nije odobreno.

129. Nakon razmatranja žalbenih prigovora odbrane optuženog Slaviše Boškovića u pogledu uloge optuženog u izvršenju krivičnog djela, Apelaciono vijeće nalazi da su zaključci prvostepenog vijeća u pogledu odlučnih činjenica, argumentovani i utemeljeni, te ih kao takve prihvata i ovo Vijeće.

130. Naime, u pogledu prepoznavanja optuženog Slaviše Boškovića od strane lica koja je on prevezio prvostepeno vijeće je odbrani optuženog omogućilo da iznese dokaze koji mu idu u korist, pa je u tom smislu izvršeno i suočenje svjedoka

Envera Salihovića i Mersedeta Đulića, koji su i nakon toga bili kategorični da je upravo optuženi osoba koja ih je prevozila u inkriminisano vrijeme. Stoga, ovo Vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće pravilno utvrdilo identitet optuženog Slaviše Boškovića za radnje izvršenja opisane u tačkama 1., 2., 3., 5., 8. i 9. izreke pobijane presude, te da je shodno tome navedeni žalbeni prigovor odbrane neosnovan.

131. Nadalje, neosnovanim se ukazuju i žalbeni navodi odbrane da je optuženi Slaviša Bošković u konkretnom slučaju samo pružao taxi usluge. Naime, činjenica da je optuženi imao registrovanu taxi djelatnost ne umanjuje značaj njegovih radnji, obzirom da izvedeni dokazi na glavnom pretresu jasno ukazuju da je optuženi svjesno pristupio ovoj organizovanoj grupi, koristeći svoju djelatnost u vršenju krivičnog djela. Pravilno se u pobijanoj presudi zaključuje da se njegove radnje ne mogu svesti samo na pružanje taxi usluga, budući da svjedoci⁶⁶ potvrđuju da je bio prisutan i razgovorima o samom odlasku, da je preuzimao novac od pojedinih migranata, kao i da je u određenim situacijama, davao upute kako da dođu do azilantskog centra.

132. Kada se uzme u obzir da krivično djelo Krijumčarenje ljudi vrši onaj ko „prevede preko državne granice“ ili „omogućiti drugome nedozvojeni prelazak granice“, pojedinačne radnje optuženih čine dio lanca ukupnih događaja, koji za cilj i rezultat imaju ilegalno prebacivanje migranata iz Bosne i Hercegovine do Švicarske i Francuske. Iz navedenog je prvostepeno vijeće izvelo pravilan i logičan zaključak da za postojanje ovog krivičnog djela nije neophodno da je svaki od optuženih lica, bio jednako angažovan u svakoj od faza prebacivanja. Dakle, krivično djelo postoji i dovršeno je i onda kada svaki od učesnika u izvršenju krivičnog djela poduzme radnju, kojom ostvaruje svoju ulogu i kojom doprinosi ukupnom izvršenju djela. Sama priroda djela, a naročito način izvršenja konkretnih inkriminisanih radnji, ukazuje na međusobnu povezanost optuženih, podjelu uloga s obzirom na etapu, te znanje optuženih da je u izvršenje uključeno više lica, te da svojim radnjama doprinose ostvarenju tog zajedničkog cilja.

---

⁶⁶ Svjedoci: Sedin Mustafić, Elvis Subašić, Senada Muratović, Adem Musić, Menis Jašić, Mirnes Smajlović, Adila Jukić, Mensud Ahmetović, Ramo Alić, Remsudina Alić, Mersed Đulić, Enver Salihović, Husein Mujčinović.

133. Slijedom navedenog, žalbeni navodi branilaca u ovom pogledu nisu osnovani, jer su usmjereni na umanjenje značaja pojedinačnih radnji izvršenja optuženih, pa samim tim i odgovornost za iste.

134. Pored toga, sama priroda krivičnog djela, kako je već navedeno, ukazuje da je svaka radnja optuženih bila neophodno potrebna da bi se došlo do krajnjeg cilja, odnosno do prebacivanja migranata do željene destinacije.

135. U ovom kontekstu svakako ne treba isključiti i zanemariti da su radnje optuženih bile rezultat njihovog motiva za sticanjem materijalne koristi, tako da je ispunjen i elemenat koristoljublja.

136. Iz iskaza svjedoka proizilazi da su na ime prebacivanja plaćali dogovorene iznose od po 1.500 Eura po osobi, dok su neki od njih na ime dijela cijene davali motorna putnička vozila. Novac su predavali bilo optuženom Muradifu Hamzabegoviću, Slaviši Boškoviću ili Elvisu Adroviću ili licima koja su ih prevozila u dijelu puta, preko šume u R. Sloveniji.

137. Nadalje, razmatrajući žalbene navode odbrane optuženog Elvisa Adrovića, Apelaciono vijeće nalazi pravilnim zaključak prvostepenog vijeća da je isključujući svaku razumnu sumnju utvrđeno da su radnjama optuženog ostvarena sva obilježja krivičnog djela Krijumčarenje ljudi, obzirom da je sa sigurnošću utvrđeno da je optuženi omogućavao prevođenja preko državne granice licima koja ne ispunjavaju uslove za zakonit ulazak, vođen motivom zarade.⁶⁷

138. Što se tiče žalbenog prigovora da je zamijenjen identitet optuženog Elvisa Adrovića sa optuženim Vahidom Gagulićem, ovo Vijeće prije svega naglašava da je pretpostavka nevinosti stari princip krivičnog prava, te da u tom pogledu tužilaštvo mora dokazati krivično djelo sa svim svojim elementima, isključujući svaku razumnu sumnju. Osim toga, pitanje identifikacije počinioca krivičnog djela također mora biti dokazano isključujući svaku razumnu sumnju.

139. S tim u vezi, prvostepeno vijeće je dalo valjane i prihvatljive razloge. Naime, pravilno su uvrđene sve odlučne činjenice i doneseni ispravni i logični zaključci da je optuženi Elvis Adrović lice koje je učestvovalo u prebacivanju migranata Sadmira

Hasanovića i Omera Hamidovića sa suprugom i maloljetnim djetetom (tačka 9. izreke pobijane presude) i ilegalno prebacivanje migranata Zejne Alić i Šemse Alić, sa djecom (tačka 10. izreke pobijane presude), što su potvrdili i svjedoci Husein Mujčinović, Zejna Alić, Šemsa Alić i Šefik Alić, čije je iskaze prvostepeno vijeće ocijenilo kredibilnim, vjerodostojnim i nadasve uvjerljivim.

140. Nakon analize i ocjene svih žalbenih prigovora odbrane, Apelaciono vijeće nalazi da su zaključci prvostepenog vijeća u pogledu odlučnih činjenica koje se odnose na radnje izvršenja optuženog Elvisa Adrovića, argumentovani i utemeljeni na dokaznoj građi, te ih kao takve prihvata i ovo Vijeće.

141. Apelaciono vijeće također nalazi neosnovanim i žalbene navode optuženog Samira Ravančića i njegovog branioca, iz razloga što je prvostepeno vijeće pravilno i sa sigurnošću utvrdilo da se optuženi Ravančić zajedno sa drugim optuženim licima priključio grupi koju je organizovao optuženi Muradif Hamzabegović, te da je preduzimao konkretne radnje u pogledu prebacivanja migranata iz Bosne i Hercegovine.

142. Naime, iz vjerodostojnog i pouzdanog iskaza svjedoka Sedina Mustafića proizilazi da je optuženi Samir Ravančić bio dio grupe, da se kretao sa migrantima, preko R. Slovenije, kako u dijelu puta prije ilegalnog prelaska kroz šumu, tako i u samoj šumi, dodajući da je isti bio sa još 2, 3 momka i da je stalno pričao na telefon.

143. U tom smislu ovo Vijeće ističe da prvostepeno vijeće nije počinilo grešku kada je ovu tačku osuđujućeg dijela presude zasnovalo samo na iskazu jednog svjedoka, iz razloga što je iskaz svjedoka Sedina Mustafića zakonit i validan, te vjerodostojan i kredibilan.

144. Dakle, radnje izvršenja optuženog, iako optuženi tvrdi suprotno, čine elemente krivičnog djela, za koje ga je prvostepeno vijeće i osudilo. Međutim, broj radnji izvršenja, stečena zarada, uloga i doprinos izvršenju krivičnog djela, uticali su na vrstu i visinu kazne koja je odmjerena optuženom, pa se stoga istaknuti žalbeni prigovori ukazuju neosnovanim.

---

⁶⁷ Svjedoci: Husein Mujčinović, Zejna Alić, Šemsa Alić, Šefik Alić.

145. Slijedom navedenog, Apelaciono vijeće nalazi da je u pobijanoj presudi pravilno utvrđeno da su optuženi postupali sa direktnim umišljajem, vođeni motivom zarade, odnosno koristoljublja. Također da provedeni dokazi ukazuju da su optuženi bili svjesni činjenice da migranti ne ispunjavaju uslove za ulazak i boravak u Francuskoj i Švicarskoj, te da su i pored toga poduzimali radnje u cilju njihovog ilegalnog prebacivanja. Optuženi Muradif Hamzabegović je dogovarao sa svjedocima njihovo prebacivanje, znajući za sve ove okolnosti, dogovarao plaćanje novčanog iznosa, dok su optuženi Bošković, Ravančić i Adrović svjesno dali doprinos izvršenju djela, prevoženjem migranata u raznim etapama njihovog putovanja.

146. Dakle, ispitujući žalbene navode odbrana optuženih u pogledu pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, Apelaciono vijeće je zaključilo da je prvostepeno vijeće, na osnovu provedenih dokaza, na pouzdan način utvrdilo sve odlučne činjenice, na osnovu kojih je došlo do zaključka da se u radnjama optuženih Muradifa Hamzabegovića, Slaviše Boškovića, Elvisa Adrovića i Samira Ravančića, pobliže opisanim u izreci pobijane presude, stiču sva zakonska obilježja krivičnog djela Udruživanje radi činjenja krivičnih djela i Krijumčarenje ljudi, a koji zaključak nije osporen žalbenim prigovorima optuženih i njihovih branilaca.

V. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 298. ZKP BIH: POVREDE KRIVIČNOG ZAKONA

(a) Apelaciono vijeće nalazi da su žalbeni prigovori odbrane u pogledu pogrešne primjene krivičnog zakona neosnovani.

(i) Žalbeni navodi branilaca optuženog Slaviše Boškovića

147. Odbrana smatra da bez obzira na promjenu pravne kvalifikacije krivičnog djela od strane prvostepenog vijeća, provedenim dokazima koji su izvedeni od strane tužilaštva, nije bez razumne sumnje utvrđeno, da je optuženi Slaviša Bošković sa drugim

optuženim postupao, kako prvostepeno vijeće utvrđuje, u određenom obliku udruživanja, i da je djelovao kao član organizovane grupe ljudi, koja po svojoj definiciji predstavlja grupu ljudi koja je formirana radi neposrednog učinjenja krivičnog djela Krijumčarenje ljudi, niti postoje uvjerljivi dokazi za tačku 9. presude (tačka 10. optužnice) da je optuženi Bošković imao svojstvo organizatora grupe radi ilegalnog prevoza ljudi u Švicarsku i Francusku, tako da po mišljenju odbrane, dokazi ne upućuju na zaključak da su radnje izvršenja optuženog Boškovića i drugih mogle biti kvalifikovane kao radnje izvršenja krivičnog djela iz člana 249. stav 2. KZ BiH.⁶⁸

148. Također se navodi da presuda ne sadrži ni decidno činjenično određenje koji je to bio stvarni cilj organizirane grupe da čini i koje je to tačno određeno krivično djelo koje je propisano KZ BiH, a činjenični dio izreke presude to obilježje čak niti paušalno ne određuje u toj konkretnosti.⁶⁹

149. Slijedom navedenog, optuženi je oglašen krivim za radnje koje ne sadrže sva obilježja krivičnog djela propisanog zakonom, čime je istom presudom povrijeđen KZ BiH iz člana 298. stav 1. tačka a) ZKP BiH.⁷⁰

a. Nalazi Apelacionog vijeća

150. Povreda krivičnog zakona u skladu sa članom 298. ZKP BiH sadržana je u tome da sud pravilno utvrđeno činjenično stanje podvodi pod pogrešnu zakonsku odredbu i to što primjenjuje zakon koji nije mogao primjeniti ili zakon koji je trebao primjeniti, ali je to učinio na pogrešan način. A povreda krivičnog zakona iz odredbe člana 298. tačka a) ZKP BiH postoji kada je u pitanju da li je djelo za koje se optuženi goni krivično djelo, te se može pojaviti u tri oblika, i to: 1) kao pogrešna ocjena da li djelo, za koje se tereti optuženi predstavlja ili ne predstavlja krivično djelo, 2) kao pogrešna ocjena postojanja, odnosno nepostojanja konstitutivnih obilježja krivičnog djela i 3) kao pogrešna ocjena postojanja ili nepostojanja protivpravnosti.

---

⁶⁸ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 4 -5.

⁶⁹ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 2.

151. Iz sadržaja žalbenih navoda proizilazi da branioci ističu ovaj žalbeni prigovor iz razloga što smatraju da u prvostepenom postupku nisu dokazana sva obilježja krivičnog djela koja su propisana u zakonu, a za koje je optuženi Slaviša Bošković oglašen krivim u prvostepenom postupku.

152. U tom smislu, Apelaciono vijeće nalazi da se potvrđenom optužnicom optuženi Slaviša Bošković tereti za radnje iz tačke 1., 2., 3., 5. i 8. optužnice za krivično djelo Organizirani kriminal iz člana 250. stav 1. KZ BiH, a za radnje iz tačke 10. i 11. optužnice za krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz stava 3. istog člana, sve u vezi sa krivičnim djelom iz člana 189. stav 1. i 3. KZ BiH, dok je pobijanom presudom u tačkama 1., 2., 3., 5. i 8. izreke osuđen za krivično djelo Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 249. stav 2. KZ BiH i u tačkama 1., 2., 3., 5., 8. i 9. izreke za produženo krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članovima 29. i 54. KZ BiH.

153. Prije svega, ovo Vijeće smatra da je prvostepeno vijeće u konkretnom slučaju pravilno primjenilo KZ BiH koji je bio na snazi u 2009. godini, odnosno u inkriminisano vrijeme.

154. Pitanje koji je zakon blaži za počinioca sud rješava u svakom konkretnom slučaju, odnosno upoređivanjem materijalnog zakona koji je bio na snazi u inkriminisano vrijeme i novog/novih zakona. Jedan te isti zakon može se pokazati, u zavisnosti od konkretnih okolnosti, u jednoj situaciji kao blaži, a u drugoj kao teži, pa je stoga, u situaciji kada je više zakona u konkurenciji, potrebno procijeniti prema kojem zakonu učinilac ima veću mogućnost za povoljniji ishod.

155. U tom smislu, ovo Vijeće nalazi da je pravilno u pobijanoj presudi utvrđeno da je materijalni zakon iz 2009. godine povoljniji za optuženog u odnosu na naknadno izmijenjeni zakon u pogledu relevantnih odredbi.

156. Što se tiče bitnih elemenata naprijed navedenih krivičnih djela za koja je optuženi Slaviša Bošković osuđen pobijanom presudom, ovo Vijeće nalazi da iz provedenih dokaza nedvojbeno proizilazi da su optuženi djelovali kao organizovana grupa, koja je formirana sa ciljem izvršenja krivičnog djela Krijumčarenje ljudi, te da je optuženi Muradif Hamzabegović, kao organizator, odnosno optuženi Slaviša Bošković,

---

⁷⁰ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 3.

Vahid Gagulić, Nihad Brčaninović i Samir Ravančić, kao pripadnici organizovane grupe ljudi koja je formirana sa ciljem sticanja protupravne imovinske koristi, ilegalnim prebacivanjem državljana Bosne i Hercegovine u zemlje Zapadne Evrope, zajedničkim djelovanjem sa drugim pripadnicima iste grupe učestvovali u organiziranju, pripremanju, kooordiniranju i pokušaju ilegalnog prebacivanja preko državne granice državljana Bosne i Hercegovine u Francusku i Švicarsku.

157. Na osnovu tako pravilno utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeno vijeće je radnje optuženih, pa tako i optuženog Slaviše Boškovića, pravilno kvalifikovalo kao krivično djelo Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 249. KZ BiH. Na ovaj način nije prekoračeno optuženje, budući da je za navedeno krivično djelo zapriječena blaža kazna od one koja je zapriječena za krivično djelo koje se optuženim stavlja na teret potvrđenom optužnicom, dok se radi o istoj vrsti djela, koje podrazumijeva djelovanje po dogovoru i udruživanju.

158. Stoga, Apelaciono vijeće zaključuje da žalbeni navodi branilaca optuženog Slaviše Boškovića u pogledu povrede krivičnog zakona nisu osnovani, te su kao takvi odbijeni.

VI. ODLUKA O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI

A. OPĆA RAZMATRANJA APELACIONOG VIJEĆA

(a) Apelaciono vijeće nalazi da je krivičnopravna sankcija u odnosu na sve optužene pravilno odmjerena, te da su žalbeni prigovori odbrana neosnovani.

159. Razmatrajući odluku o kazni u okviru istaknutih žalbenih navoda, Apelaciono vijeće je utvrdilo da je prvostepeno vijeće pravilno ocijenilo sve okolnosti, kako olakšavajuće, tako i otežavajuće, kako to nalaže odredba člana 48. KZ BiH. Pri tome je prvostepeno vijeće sa posebnom pažnjom razmotrilo stepen krivične odgovornosti optuženih, motive za izvršenje krivičnog djela, jačinu ugrožavanja, odnosno, povrede zaštićenog dobra, okolnosti pod kojima je djelo počinjeno, te raniji život učinitelja,

njihove osobne prilike i držanje nakon učinjenog djela, kao i druge okolnosti vezane za ličnost počinitelaca.

(i) Žalbeni navodi odbrane optuženog Muradifa Hamzabegovića

160. Žalba ističe da se djelo za koje se optuženi tereti ne može izvršiti iz nehata, tako da se umišljaj pri izvršenju djela, kao nužan opći subjektivni uslov, ne može vrednovati negativno, jer je neophodan za postojanje djela. Svu negativnu ocjenu iz prednje navedenog sud je u presudi sintetizovao u svijesti i volji optuženog. Stoga je ovakva argumentacija, kako odbrana smatra, bez ikakvog pravnog značaja.⁷¹

161. U žalbi se također ističe da nasuprot ovakvim tvrdnjama iz pobijane presude, sud je skoro u potpunosti zanemario olakšavajuće okolnosti na strani optuženog Muradifa Hamzabegovića. Čak šta više, u obrazloženju presude (str. 57., pasus 1. i 2.), sud pravi očitu razliku između istih olakšavajućih okolnosti na strani optuženog Slaviše Boškovića u odnosu na optuženog Hamzabegovića.⁷²

162. Odbrana smatra da se isto odnosi i na „ponašanje optuženog pred sudom“, a koje nije opisano niti uzeto u razmatranje od strane prvostepenog vijeća, prilikom ocjene postojanja olakšavajućih okolnosti na strani optuženog Muradifa Hamzabegovića.⁷³

163. Branilac predlaže Apelacionom vijeću da uzme u obzir olakšavajuće okolnosti na strani prvooptuženog, kao što su: iskreno držanje pred Sudom, teška bolest njegove supruge kojoj je potrebna tuđa njega i pomoć, a koju joj pruža suprug, da je protivpravne radnje optuženi preduzimao uvjeren da pomaže svojim komšijama, da je skoro sve

---

⁷¹ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 22 – 23.

⁷² Žalba advokata Kerima Čelika, str. 23.

⁷³ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 23.

svjedoke odgovarao od odlaska iz Bosne i Hercegovine, što su isti potvrdili na pretresima pred sudskim vijećem.⁷⁴

i. Nalazi Apelacionog vijeća

164. Prije svega, Apelaciono vijeće nalazi pravilnom i potpunom argumentaciju iz pobijane presude koja se odnosi na način utvrđivanja krivičnopravne sankcije za optuženog Muradifa Hamzabegovića. Naime, u pobijanoj presudi su cijenjene njegova ranija osuđivanost, uz činjenicu da je optuženi specijalni povratnik, kao otežavajuće okolnosti, pri tome imajući u vidu izraženu kriminalnu količinu i svijest, način izvršenja i brojnost radnji optuženog. Od olakšavajućih okolnosti na strani optuženog, prvostepeno vijeće je cijenilo da je porodičan i otac četvero djece.

165. S obzirom na sve navedeno, prvostepeno vijeće je u odnosu na optuženog Muradifa Hamzabegovića pravilno utvrdilo pojedinačne kazne, kao i jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina, te je pravilno izreklo i novčanu kaznu u iznosu od 20.000,00 KM, jer je u postupku dokazano da je optuženi počinio krivično djelo iz koristoljublja.

166. Apelaciono vijeće nalazi da je odlučujući o kazni, prvostepeno vijeće imalo u vidu da odluka o kazni mora uvijek izražavati individualiziranu, zakonom predviđenu društvenu osudu zbog konkretnog krivičnog djela, tako da žalbeni navodi koji se odnose na poređenje okolnosti na strani optuženog Muradifa Hamzabegovića i optuženog Slaviše Boškovića nije primjereno i pravno osnovano.

167. Suprotno tvrdnjama odbrane, ovo Vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće dalo ocjenu svih olakšavajućih i otežavajućih okolnosti u konkretnom slučaju, imajući u vidu sve subjektivne i objektivne faktore koji se odnose na krivično djelo i njegovog počinioca, a koju ocjenu kao pravilnu i potpunu prihvata i ovo Vijeće.

168. Bitno je također istaći da je optuženi krivično djelo koje mu se stavlja na teret izvršio sa direktnim umišljajem, svjestan djela i posljedica preduzetih radnji, te da su

---

⁷⁴ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 24.

samim tim neosnovani žalbeni navodi da je protivpravne radnje optuženi preduzimao uvjeren da pomaže svojim komšijama, te da je skoro sve svjedoke odgovarao od odlaska iz Bosne i Hercegovine.

169. Naime, kako se pravilno navodi u pobijanoj presudi, odgovaranje svjedoka od odlaska iz zemlje ne mijenja činjenicu da je optuženi ipak organizirao takve prelaske, da je za to uzimao novac ili stvari u protuvrijednosti novca i davao upute oko traženja azila, na koji način se upuštao u radnju izvršenja krivičnog djela, svjestan krajnjeg cilja, koji se ogleda u prebacivanju migranata do željene destinacije.

170. Odbrana optuženog je na javnoj sjednici Apelacionog vijeća dostavila sudu obimnu medicinsku dokumentaciju za optuženog Muradifa Hamzabegovića, te je ovo Vijeće izvršilo uvid u istu i ocijenilo da navedena dokumentacija nema utjecaja na odluku prvostepenog vijeća o krivičnopravnoj sankciji, koju u cijelosti prihvata i ovo Vijeće.

171. Shodno tome, izrečena kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) godina i po ocjeni ovog Vijeća predstavlja srazmjernu kaznu koja odražava težinu krivičnog djela za koje je optuženi Muradif Hamzabegović oglašen krivim, a posebno imajući u vidu da je optuženi specijalni povratnik i da ranija osuđivanost na njega nije djelovala edukativno i preventivno. S obzirom na navedeno, izrečenom kaznom zatvora i novčanom kaznom u iznosu od 20.000,00 KM moći će se ostvariti opšta i posebna svrha kažnjavanja propisana odredbom člana 39. KZ BiH, zbog čega su žalbeni prigovori odbrane u ovom smislu ocijenjeni kao neosnovani i neprihvatljivi.

(ii) Žalbeni navodi odbrane optuženog Slaviše Boškovića

172. Odbrana cijeni da je izrečena krivičnopravna sankcija, odnosno jedinstvena kazna zatvora od tri godine i novčana kazna kao sporedna kazna, prestroga i previsoko odmjerena, s obzirom na utvrđene radnje izvršenja krivičnih djela, kao i činjenice da je optuženi vrlo slabog imovnog stanja, da nije nastavio radni odnos kao taksisti vozač, da nema oporezive pokretne ili nepokretne imovine, već samo porodičnu kuću u kojoj živi sa

suprugom i dvoje malodobne djece koje izdržava zaradom od povremenog sezonskog rada.⁷⁵

173. U tom pogledu, branilac navodi da je prvostepeno vijeće pogrešno optuženom Slaviši Boškoviću cijeniло kao otežavajuće okolnosti brojnost radnji, način izvršenja i izraženu kriminalnu količinu, iz razloga što je sud radnje izvršenja pod tačkama 1., 2., 3., 5. i 8. utvrdio kao konstrukciju produženog krivičnog djela, a način izvršenja i kriminalna količina radnji izvršenja je činjenično opisana po svakoj tački izreke presude i ni po čemu se ne razlikuje od radnje izvršenja propisane u zakonu za ovo krivično djelo, dok ranija osuđivanost optuženog, ni po čemu nema sličnosti sa krivičnim djelom za koje je oglašen krivim i osuđen, što ne bi suštinski predstavljalo naročito otežavajuću okolnost koju je sud trebao cijeliti kao takvu.⁷⁶

174. Na kraju se u žalbi navodi da svi prethodno navedeni nedostaci presude, koji je kao takvi čine apsolutno nezakonitom, bitno su se odrazili i na visinu kazne izrečene optuženom, jer kriminalna količina, na koju se presuda poziva kao otežavajuću okolnost, nije, niti može apsolutno biti takva da se opravda ovakva visina izrečene kazne.⁷⁷

i. Nalazi Apelacionog vijeća

175. U pobijanoj presudi se u odnosu na optuženog Slavišu Boškovića navodi da je sud imao u vidu brojnost radnji, način izvršenja i izraženu kriminalnu količinu, kao i raniju osuđivanost, što je sve cijenio kao otežavajuće okolnosti. Prvostepeno vijeće je od olakšavajućih okolnosti na strani optuženog cijeniло njegovu porodičnu situaciju, odnosno činjenicu da je otac dvoje malodobne djece.

176. Iz navedenih razloga, prvostepeno vijeće je optuženom Slaviši Boškoviću, kako nalazi ovo Vijeće, pravilno odmjerilo jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri)

---

⁷⁵ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 10.

⁷⁶ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 10.

⁷⁷ Žalba advokata Tomislava Ljubića, str. 18.

godine, a obzirom da je optuženi izvršio krivično djelo iz koristoljublja, kao sporedna kazna mu je izrečena novčana kazna od 10.000,00 KM.

177. Dakle, prema ocjeni Apelacionog vijeća sve okolnosti koje utiču na visinu kazne su pravilno cijenjene od strane prvostepenog vijeća, koje je ispravno iskoristilo svoje diskreciono pravo kod valoriziranja istih, zaključujući da okolnosti koje su uzete u razmatranje u svojoj ukupnosti opravdavaju izrečene kazne.

178. Slijedom navedenog, Apelaciono vijeće smatra da je kazna zatvora optuženom Slaviši Boškoviću u trajanju od 3 (tri) godine i novčana kazna u iznosu od 10.000,00 KM adekvatna i svrsishodna, te da će se sa istom postići kako opšta, tako i posebna svrha kažnjavanja.

a. Žalbeni navodi odbrane optuženog Elvisa Adrovića

179. U žalbi branilac optuženog Elvisa Adrovića navodi da je prvostepeno vijeće propustilo da utvrdi odgovornost za svaku tačku optužnice i potom izrekne jedinstvenu kaznu, već je suprotno tome izreklo jedinstvenu kaznu zatvora za dvije tačke optužnice, bez utvrđivanja pojedinačnih kazni, a potom i izricanja jedinstvene kazne.⁷⁸

i. Nalazi Apelacionog vijeća

180. Prvostepeno vijeće je u pobijanoj presudi u odnosu na optuženog Elvisa Adrovića cijenilo njegov doprinos izvršenju krivičnog djela, kvantitet radnji i sam način izvršenja kao otežavajuće okolnosti. Također je cijenilo i olakšavajuću okolnost da je optuženi otac dvoje malodobne djece. Na osnovu svih navedenih činjenica, prvostepeno vijeće je optuženom pravilno utvrdilo kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci.

181. Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće dalo ocjenu svih olakšavajućih i otežavajućih okolnosti na adekvatan način, imajući u vidu sve subjektivne i objektivne

---

⁷⁸ Žalba advokata Sanjina Bandovića, str. 8.

faktore koji se odnose na krivično djelo i njegovog počinioca, tako da je visina izrečene kazne srazmjerna težini krivičnog djela i proizašlim posljedicama.

182. Nadalje, kako je naprijed navedeno Apelaciono vijeće prihvata pravnu kvalifikaciju utvrđenu pobijanom presudom, odnosno da je optuženi Elvis Adrović počinio produženo krivično djelo Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH u vezi sa članom 29. i 54. KZ BiH, za radnje opisane u tačkama 9. i 10. pobijane presude.

183. Nasuprot žalbenim navodima branioca optuženog, Apelaciono vijeće također smatra da se u konkretnom slučaju radi o produženom krivičnom djelu, to jeste o jednom krivičnom djelu, bez obzira što faktički postoje dvije samostalne radnje od kojih svaka donosi potpuno ostvarenje zakonskog bića krivičnog djela Krijumčarenje ljudi, pa se iz tog razloga i ne utvrđuje kazna za svaku krivičnopravnu radnju optuženog posebno, niti se izriče jedinstvena kazna zatvora, jer bi se u suprotnom radilo o sticaju krivičnih djela, iz člana 53. KZ BiH, a samim tim bi prema optuženom bila pooštrena krivičnopravna sankcija, obzirom da bi jedinstvena kazna bila odmjerena prema pravilima iz navedenog člana.

184. Dakle, cijeneći naprijed navedeno, ovo Vijeće je zaključilo da je optuženi u oba slučaja počinio isto krivično djelo, što je prvi preduslov za postojanje produženog krivičnog djela. Zatim, navedena krivična djela krijumčarenja ljudi učinjena su u septembru i oktobru 2009. godine, dakle u kontinuitetu, i to na način izvršenja detaljnije opisan u izreci pobijane presude, koji ih također povezuje. Nadalje, subjektivni element u konkretnom slučaju predstavlja nastavljenu namjeru optuženog Elvisa Adrovića, koja se sastoji od ponovljenih odluka o izvršenju i učinjenju krivičnog djela krijumčarenje ljudi, koje se temelje na bitno istovjetnoj situaciji.

185. Iz naprijed navedenih razloga, ovo Vijeće zaključuje da će se kaznom zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci ostvariti zahtjevi generalne i specijalne prevencije, te da je izrečena kazna zatvora optuženom Elvisu Adroviću adekvatna i svrsishodna, čime se ukazuju neosnovanim, nelogičnim i paušalnim žalbeni navodi odbrane.

a. Žalbeni navodi odbrane optuženog Nihada Brčaninovića

186. Branilac pobija presudu u dijelu koji se odnosi na optuženog Nihada Brčaninovića, te smatra da sud nije pravilno odmjerio kaznu po osnovu krivičnog djela Krijumčarenje ljudi iz člana 189. stav 1. KZ BiH, a u vezi sa članom 29. KZ BiH, s obzirom na okolnosti koje utiču da kazna bude manja.⁷⁹

187. Branilac ističe da je prilikom odlučivanja sud uzeo u obzir raniju osuđivanost kao otežavajuću okolnost, dok je od olakšavajućih uzeta u obzir porodična situacija (otac dvoje djece), međutim nisu u dovoljnoj mjeri cijenjene olakšavajuće okolnosti, jer da jesu, sud je mogao izreći kaznu zatvora u kraćem vremenskom trajanju, pa samim tim bi i jedinstvena kazna zatvora bila kraća u odnosu na utvrđenu od godinu dana.⁸⁰

i. Nalazi Apelacionog vijeća

188. Pobijanom presudom je kod optuženog Nihada Brčaninovića sud cijenio raniju osuđivanost, kao otežavajuću okolnost, dok je od olakšavajućih okolnosti uzeta u obzir porodična situacija, odnosno činjenica da je otac dvoje djece. Također se u presudi navodi da je sud imao u vidu stav optuženog prema djelu, kao i izraženu kriminalnu količnu.

189. Na osnovu navedenog, prvostepeno vijeće je utvrdilo da je jedinstvena kazna zatvora u trajanju od godinu dana adekvatna težini krivičnog djela i jačini ugroženosti zaštićenog dobra.

190. Razmotrivši žalbene prigovore odbrane, ovo Vijeće zaključuje da prvostepeno vijeće nije dalo manji značaj olakšavajućim okolnostima na strani optuženog, u odnosu na otežavajuće, kako to neosnovano tvrdi branilac optuženog u izjavljenoj žalbi.

---

⁷⁹ Žalba advokata Asima Ibrelića, str. 2.

⁸⁰ Žalba advokata Asima Ibrelića, str. 2.

191. Shodno prethodno navedenom, ovo Vijeće zaključuje da se blažom kaznom prema optuženom ne bi postigla svrha kažnjavanja, što ukazuje da žalbeni navodi branioca optuženog nisu osnovani, te su kao takvi i odbijeni.

a. Žalbeni navodi odbrane optuženog Samira Ravančića

192. Odbrana smatra da je kazna u odnosu na optuženog Samira Ravančića previsoko određena, da sud nije cijenio u dovoljnoj mjeri olakšavajuće okolnosti koje stoje na strani optuženog, a pogotovo imajući u vidu da je optuženi porodičan čovjek, otac dvoje malodobne djece, ranije neosuđivan, nezaposlen, u teškoj materijalnoj situaciji, što dokazuje činjenica da je sud tokom suđenja istom plaćao troškove dolaska na glavni pretres. Odbrana predlaže da sud odluku o kazni preinači tako da optuženom Samiru Ravančiću primjenom pravila ublažavanja kazne, izrekne blažu kaznu, i istovremeno odredi da se ona neće izvršiti u vremenu provjeravanja koje odredi sud.⁸¹

193. Optuženi ističe pored toga što smatra da su činjenice pogrešno utvrđene, i da zbog navedenih postupaka nije trebao biti svrstan u kriminalnu grupu, da je posebno iznenađen sankcijom, odnosno kaznom zatvora u trajanju od godinu dana, jer bi porodica njegovim odlaskom u zatvor zapala u kritično stanje, te stoga predlaže sudu da izrečenu kaznu preinači u dugotrajnu uvjetnu kaznu, te se zaklinje da neće više nikada činiti ovakva i slična djela odnosno nikakva protuzakonita djela.⁸²

i. Nalazi Apelacionog vijeća

194. Prvostepeno vijeće je u odnosu na optuženog Samira Ravančića, prilikom odmjeravanja kazne kao olakšavajuću okolnost cijenilo činjenicu da je optuženi otac dvoje malodobe djece, da ranije nije bio osuđivan, a također je imalo u vidu i doprinos optuženog u izvršenju inkriminiranih radnji, kao i motive kojima je vođen.

---

⁸¹ Žalba advokata Binase Abaspahić, str. 3.

195. Zbog svih ovih okolnosti prvostepeno vijeće je pravilno utvrdilo da su kazne koje su ovom optuženom odmjerene i izrečene, sasvim adekvatne doprinosu ovog optuženog aktivnostima kriminalne grupe čiji je bio pripadnik, odnosno težini počinjenog djela i nastupjeloj posljedici, koji zaključak kao pravilan u cijelosti prihvata i ovo Vijeće.

196. Apelaciono vijeće također nalazi da je u pobijanoj presudi prvostepeno vijeće pravilno ocijenilo sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti na strani optuženog, te da će izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od godinu dana na optuženog djelovati rehabilitirajuće i da će se postići svrha specijalne prevencije.

197. Iz naprijed navedenih razloga, Apelaciono vijeće podržava stav iz pobijane presude da na strani optuženog ne postoje osobito olakšavajuće okolnosti koje bi, shodno odredbi člana 49. KZ BiH, predstavljale osnov za odmjerenje kazne ispod zakonom propisanog minimuma, niti postoje okolnosti koje bi uticale da se optuženom izrekne uslovna osuda, pa iz naprijed navedenih razloga, ovo Vijeće nalazi neosnovanim istaknute žalbene prigovore optuženog i njegovog branioca.

VII. ODLUKA O IMOVINSKOJ KORISTI

(a) Apelaciono vijeće nalazi da je odluka o imovinskoj koristi pravilna, te da su žalbeni prigovori odbrana optuženih neosnovani.

(i) Žalbeni navodi odbrana optuženih Muradifa Hamzabegovića i Slaviše Boškovića

198. Branilac optuženog Muradifa Hamzabegovića smatra da je određenje suda o oduzimanju imovinske koristi od optuženog paušalno i proizvoljno, te da sud u presudi uopće ne navodi razloge o odlučnim činjenicama u vezi ostvarene imovinske koristi od

---

⁸² Žalba optuženog Samira Ravančića, str. 2.

strane optuženog Hamzabegovića. Naime, odlučna činjenica, kako odbrana tvrdi, jeste koliko je korist ostvario optuženi, a ne koliko su novca dali oštećeni migranti. Također, odbrana navodi da je radnje opisane presudom optuženi Hamzabegović poduzimao zajedno sa drugim optuženim, što u pobijanoj presudi nije obrazloženo. Stoga odbrana zaključuje da navedene novčane iznose nije mogao prisvojiti samo optuženi Hamzabegović, a što je tužilaštvo u toku postupka propustilo dokazati.⁸³

199. U žalbi se dalje navodi da je stav suda u potpunosti pogrešan i ne opravdava primjenu slobodne ocjene po ovom osnovu. Također, paušalnost i neutemeljenost izreke presude i obrazloženja istog, u odnosu na oduzimanje imovinske koristi, lako se može utvrditi i zbrajanjem pojedinačnih naznačenih iznosa u odnosu na radnje optuženog Hamzabegovića (str. 58., tačka 144.), čiji zbir ne odgovara izrečenim iznosima oduzimanja koristi iz izreke presude.⁸⁴

200. U skladu s naprijed navedenim, branilac predlaže Apelacionom vijeću da pobijanu presudu djelimično ukine u dijelu koji se odnosi na oduzimanje imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom, da otvori pretres, sasluša optužene Muradifa Hamzabegovića i Slavišu Boškovića, te donese presudu koja će biti u skladu sa zakonom.⁸⁵

201. Branilac optuženog Slaviše Boškovića smatra da je neosnovana odluka suda da se optuženom oduzme imovinska korist u protuvrijednosti iznosa od 6.000,00 Eura, jer se ne potvrđuje ni jednim dokazom da je posredno ili neposredno primio taj iznos novca.⁸⁶

a. Nalazi Apelacionog vijeća

202. Postupajući u skladu sa članom 110. KZ BiH, kojim je izričito propisano da niko ne može zadržati imovinsku korist pribavljenu krivičnim djelom, prvostepeno vijeće je donijelo pravilnu odluku kojom je utvrđeno da je krivično djelo učinjeno, te da se od optuženih Muradifa Hamzabegovića i Slaviše Boškovića oduzima imovinska korist, i to od optuženog

---

⁸³ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 20.

⁸⁴ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 21.

⁸⁵ Žalba advokata Kerima Čelika, str. 22.

Muradifa Hamzabegovića imovinska korist u iznosu od 35.500,00 KM i protuvrijednost iznosa od 32.400,00 Eura, a od optuženog Slaviše Boškovića imovinska korist u protuvrijednost iznosa od 6.000,00 Eura prema važećem kursu Centralne Banke Bosne i Hercegovine na dan donošenja prvostepene presude, koju odluku u cijelosti prihvata i ovo Vijeće.

203. Pravilno se u pobijanoj presudi navodi da se od optuženih Muradifa Hamzabegovića i Slaviše Boškovića oduzimaju iznosi, za koje je utvrđeno da su po osnovu izvršenja predmetnog krivičnog djela primili od migranata. Prvostepeno vijeće je zbrajanjem cijena za prebacivanje pojedinih migranata, za koje su svjedoci potvrdili da su predali optuženim direktno ili indirektno, utvrdilo iznos ostvarene imovinske koristi.

204. Prije svega, Apelaciono vijeće u tom smislu ističe da institut oduzimanja imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom, kao posebna mjera predviđena KZ BiH, ima svoju osnovu u jednom od osnovnih pravnih načela – da niko ne može zadržati imovinsku korist koju je protivpravno stekao, a koji princip je prvostepeno vijeće pravilno primjenilo u odnosu na optužene.

205. Također, ovo Vijeće želi naglasiti da ukoliko bi utvrđivanje imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom bilo povezano s nesrazmjernim teškoćama ili sa znatnim odugovlačenjem postupka, sud visinu iznosa imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom utvrđuje po slobodnoj ocjeni. Stoga, neosnovani su žalbeni navodi koji kažu da je stav suda u potpunosti pogrešan i da ne opravdava primjenu slobodne ocjene po ovom osnovu.

206. Kako je već navedeno, prvostepeno vijeće se prilikom utvrđivanja protivpravno stečene imovinske koristi vodilo zbrajanjem cijena za prebacivanje pojedinih migranata, za koje su svjedoci potvrdili da su predali optuženim direktno ili indirektno, što je i bilo jedino moguće, uzimajući u obzir prirodu krivičnog djela i način na koje je izvršeno.

207. Neosnovanim ovo Vijeće nalazi i žalbeni prigovor odbrane koji ukazuje na paušalnost i neutemeljenost izreke presude i obrazloženja istog, u odnosu na oduzimanje imovinske koristi, iz razloga što je u tom smislu prvostepeno vijeće vodilo računa da optuženim ne stavi na teret veći iznos protivpravno stečene imovinske koristi od stvarno

---

⁸⁶ Žalba advokata Šabana Bajramovića, str. 6.

stečene, dakle u odnosu na iznos koji je u konačnici proizašao iz iskaza svjedoka - migranata.

208. Naime, tačno je da iznos iz izreke pobijane presude nije u saglasnosti sa iznosom iz obrazloženja gdje se navode pojedinačni iznosi koje su svjedoci dali optuženim za prebacivanje u Švicarsku i Francusku i koji je, kako ovo Vijeće nalazi, znatno veći od iznosa iz izreke pobijane presude, ali to ne znači da u konkretnom slučaju prvostepeno vijeće nije pravilno primjenilo princip slobodne ocjene. Navedeno upućuje na zaključak da je prvostepeno vijeće odluku o oduzimanju imovinske koristi donijelo u korist optuženih, čime se ukazuju neosnovanim svi žalbeni prigovori upućeni u tom pravcu.

209. Kroz žalbene navode branioci optuženih su isticali da su optuženi slabog imovnog stanja, te u tom smislu ovo Vijeće ističe da sud nije ovlašten da ocjenjuje cjelishodnost izricanja ove mjere ni u slučajevima kada osoba, kojoj se izriče ta mjera, u vrijeme njenog izricanja ne raspolaže novčanim iznosom koji je srazmjeran pribavljenoj imovinskoj koristi.

210. Slijedom navedenog, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće prilikom odlučivanja vodilo računa da je svrha oduzimanja imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom zabrana nezakonitog bogaćenja i uspostavljanje stanja koje je narušeno izvršenjem predmetnog krivičnog djela.

211. Stoga, ovo Vijeće nalazi da branioci optuženih Muradifa Hamzabegovića i Slaviše Boškovića nisu osnovano ukazali da je odluka o oduzimanju imovinske koristi nepravilna.

VIII. TROŠKOVI KRIVIČNOG POSTUPKA

(a) Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće donijelo pravilnu odluku o troškovima krivičnog postupka, te da su žalbeni prigovori odbrana optuženih neosnovani i paušalni.

a. Nalazi Apelacionog vijeća

212. Branilac optuženog Muradifa Hamzabegovića je samo u obrazloženju i

prijedlogu svoje žalbe naveo da Apelaciono vijeće optuženog oslobodi troškova krivičnog postupka zbog teške finansijske i životne situacije. Također je i branilac optuženog Nihada Brčaninovića izjavio žalbu zbog odluke o troškovima krivičnog postupka, pri tome ne dajući detaljnije obrazloženje.

213. U tom smislu, Apelaciono vijeće je i pored paušalnih i očigledno manjkavih žalbenih navoda u cilju pravičnog postupanja, pristupilo ocjeni osnovanosti navedenih žalbenih prigovora i analizi utvrđenja prvostepene presude u pogledu odluke o troškovima krivičnog postupka, te je utvrdilo da je odluka prvostepenog vijeća pravilna, pa će u nastavku presude, imajući u vidu odredbe člana 306. ZKP BiH, iznijeti samo kratke argumente u prilog svoje odluke.

214. Naime, pravilno se u pobijanoj presudi navodi da su svi optuženi, osim optuženog Samira Ravančića, u skladu sa članom 188. ZKP BiH dužni da naknade troškove predmetnog krivičnog postupka, o čijoj visini će sud odlučiti naknadno posebnim rješenjem, a po pribavljanju potrebnih podataka. Za svoju odluku prvostepeno vijeće je dalo jasne i konkretne razloge, tj. da je u toku postupka bilo implikacija da su optuženi lošeg imovnog stanja, ali da isti nisu konkretizovani u dovoljnoj mjeri, te da samim tim sud nije našao osnov kako bi optužene oslobodio ove obaveze.

215. Stoga, Apelaciono vijeće smatra da je potrebno potvrditi pobijanu presudu u ovom dijelu, te da je opravdano odbiti kao neosnovane sve žalbene prigovore, kako one koje je isticao branilac optuženog Muradifa Hamzabegovića, tako i one koji su dolazili od strane branioca optuženog Nihada Brčaninovića, obzirom da se u žalbama osim istaknutog prigovora na troškove krivičnog postupka ne daju konkretni razlozi i dokazi za iste.

216. U skladu sa svim naprijed navedenim, a na osnovu odredbe člana 313. ZKP BiH, odlučeno je kao u izreci presude.

Zapisničar
Pravni savjetnik

Neira Kožo

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA

Redžib Begić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.